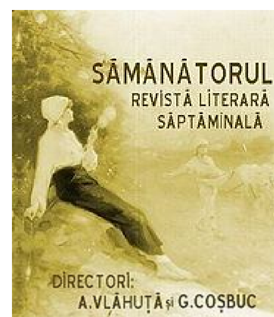

Anul I. Nr. 5 - septembrie 2011 - Apare la sfârşitul lunii începnd cu data de 1 mai 2011. Intră în lucru în data de 25 ale lunii curente

Primii directori şi fondatori din 1901: Al. Vlăhuță G. Coşbuc

Fondator nou 2007: ARTUR SILVESTRI

Director 2007-a.c.: NICOLAE N. TOMONIU

Presedinte ARP MARIANA BRAESCU SILVESTRI

CUPRINS

Fragmente din aparitiile lunii august, până în data de 25.

Cititi volumul complet la www.editura-online.ro

Folclor

Daniel Lăcătuş - Folclor din Călan

Proză

Viorel Şerban - Dincolo de lacrimi

ELENA TOMA - Povestiri despre arbori şi viețuitoare

Poezie

EUGEN DORCESCU - Rosa Lentini - Tsunami şi alte poeme

VASILE POPOVICI - Zboară cocorii

EMIL DRUNCEA - Treisprezece cântece de demult ptr. o pictoriță

TITINA NICA ȚENE - Anotimpurile jocului

AL. FLORIN ȚENE - Paznic la un castel şi o pisică

Critică literară, eseu

AL. FLORIN ȚENE - Aventură prin dicțiunea ideilor

AL. FLORIN ȚENE - Teatru cât o inimă

AL. FLORIN ȚENE - Intre Thalia si Minerva

Teatru

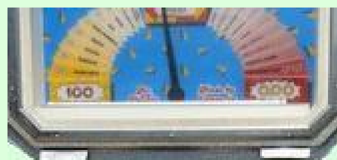
GEORGE ANCA - Scenometrie teatrux

Anunțuri, felicitări, donații, pagini de acum un secol, legături (link-uri) trimise pentru publicare

De retinut! Noua revistă literară Sămănătorul contine fragmente din scrierile apărute pe situl www.editura-online.ro

În interior mai gasiti si pagini din numerele anilor 1901-1910

De ştiut:

Nu sunt un “dur”!

Un editorial
de Nicu N. Tomoniu

www.tomoniu.ro

Departe de mine gândul de a schimba regula jocului ca preşedintele-bulibaşă care consideră că cocoţat şmechereşte la vârf, îşi poate permite orice, inclusiv schimbarea legilor fundamentale ale României care dau teritoriului nostru statutul de ţară civilizată. Numai minţile proştilor devin întunecate când aceştia găsindu-se într-o postură de “şef”, se cred cocoşul de pe gard care socoteşte că stăpâneşte lumea cu cucurigul său pe care-l decretează nu numai imnul tuturor galinaceelor de pe pământ dar şi al leului, tigrului sau chiar al şiretului vulpoi.

Tocmai de aceea cele câteva e-mail-uri ale mele din luna august, de repoziţionare a relaţiei mele - ca redactor - cu autorii, nu pornesc din dorinţa de “a-mi arăta muşchii” ci pur şi simplu sunt un efect al faptului că apariţia revistei “Sămănătorul” a impulsionat în mod cu totul neaşteptat trimiterile de documente ataşate la curierul e-mail, “manuscrisele” digitale ajungând uneori şi la 3 - 4 pe zi. Că nu sunt publicate din ele decât unul, poate niciunul, asta-i altă treabă de care voi vorbi la timp potrivit.

Da, era o vreme când îmi puteam permite corectarea diacriticelor sau a punctuaţiei unui text tehnoredactat prost. Şi chiar a mai multor volume trimise de un singur autor. Până când s-a perceput aceasta ca fiind o regulă a editurii... Şi treptat, a început nebunia trimiterilor, căreia eu nu-i mai pot face faţă.

A cui e vina, a mea că am făcut pe “băiatul bun” sau a autorilor ce n-au citit bine regulile? Dar să nu mai căutăm vinovatul şi să vedem ce este de făcut, pentru că mulţi cred că în redacţia “Sămănătorul” de la Tismana lucrează duzine de redactori. Da, era o vreme când prelucram texte cu foştii mei elevi pentru a-i învăţa tehnoredactarea dar acum aceştia au serviciul lor iar tehnoredactarea se învaţă deja la şcoală, nu ca un “cerc tehnic” cum era acum câţiva ani ci ca una din cerinţele obligatorii ale şcolii. Deci, în redacţia de la Tismana, am rămas singur.

„SĂMĂNĂTORUL”, este o nouă publicatie literară online concepută de Nicu Tomoniu - director al acestei publicatii - cunoscut in activitatea literara ca Nicolae N. Tomoniu, editor delegat ARP si manager al siturilor www.semanatorul.ro si www.editura-online.ro site-uri sprijinite moral si material de doamna Mariana Braescu Silvestri prin ARP - Asociatia Româna pentru Patrimoniu.

Conceptual si artistic - tehnic, actualul proiect “Revista Sămănătorul” este lansat de catre prof. Nicu N. Tomoniu, editor "Semanatorul", fondator al Fundatiei Tismana, ca o nouă formă de publicatie online, înlocuind vechiul Buletin informativ “Semănătorul” care apărea din anul 2009. Înlocuirea acestuia cu actuala revistă s-a făcut deoarece buletinul lunar nu avea decât o pagină web cu titlurile apărute la Editura online Semănătorul (www.editura-online.ro) si articolele de critică literară apărute pe situl www.semanatorul.ro în luna precedentă.

În luna iulie 2011, împlindu-se trei ani de la înfiintarea editurii online “Semănătorul”, am considerat că trebuie înfiinţată o nouă revistă “Sămănătorul” unde autorii noştri vor găsi de acum încolo, fragmente din noile lor scrieri. Le vor găsi online, pe trei situri diferite, conform dorinţei fiecăruia şi a posibilităţilor PC. Recomandam prima variantă, cu link-uri active:

http://www.semanatorul/revista/index.htm — Format PDF cu linkuri directe

http://www.tismana.ro/samanatorul/index.htm — Numarul din luna curentă în PLASH

http://www.scribd.com/semanatorul — Format document scribd

(continuare din pag. 2)

E adevărat că voi încerca să creez un cerc literar în cadrul subgrupurilor Fundației Tismana - împreună cu ceilalți fondatori - dar de la intenție la faptă mult timp trece în ziua de azi.

Până atunci, regulile redacției trebuie strict respectate şi merită să ne oprim puțin asupra lor.

Regretatul Artur Silvestri - lucrând o viață întreagă în redacții - a stabilit clar de la bun început: scrierile deja publicate, tipărit sau online, se trimit la Biblioteca gratuită online, iar cele noi sau ale debutanților, la Semănătorul editura online “cu condiția unui aspect îngrijit”, spunea dânsul. Şi mai preciza pe pagina INTREBARI: *“Editura nu publică decât lucrări în premieră care, de regulă, n-au mai fost publicate altundeva sau au fost publicate peste hotare nefiind accesibile cititorului român, lucrări exclusiv inedite scrise în spiritul ideilor “Semănătorul”. Dacă ați publicat undeva lucrarea, trimiteți-o ÎN PRIMUL RÂND la “Biblioteca gratuită on line” şi nu la “Editura on-line”!*

Deci, soluția degajării, cât de cât, a aglomerării volumelor trimise redacției de la Tismana, d-l Artur Silvestri o găsise mai demult: “Biblioteca online de la autor la cititor”, un site aparte care şi el vă prezintă, ca la noi, coperta cărții, comentarii despre carte sau fragmente din ea. N-are rost să ne trimiteți cărțile dvs, tipărite deja, trimiteți-le aici: http://bibliotecagratuitaonline.com/

Şi mai avem şi noi încă o soluție: “Biblioteca Semănătorul” accesibilă prin butonul respectiv de pe prima pagină a site-ului nostru obişnuit, http://www.editura-online.ro

Ca atare, reamintim autorilor regulile acelei biblioteci.

“Biblioteca cuprinde lucrări deja tipărite ale colaboratorilor noştri sau prezente pe Internet, lucrări pe care din diverse motive nu le-au putut prezenta la “Biblioteca online de la autor la cititor”. Lucrările de la “Biblioteca Semănătorul” apar în ordinea sosirii la redacție şi, de regulă, în forma primită la redacție. Pentru lucrările destinate site-ului www.editura-online.ro NOI NU tehnoredactăm lucrările primite, ci doar intervenim în formatare prin convertire word-doc/adobe-pdf şi creăm infra-coperta cu sigla "Semănătorul - Editura online" precizând şi data apariției.

Motivele pentru care o lucrare apare la “Biblioteca Semănătorul” şi nu în rubricile "Semănătorul - Editura online" sunt:

1. - Lucrarea trimisă nu corespunde politicii editoriale "Semănătorul - Editura online". Publicăm doar dacă lucrarea respectă regulile de punctuație, gramatica actuală iar textul foloseşte diacritice! Mai reamintim că politica editorială "Semănătorul" este de a încuraja lucrări noi, inedite, adică "semințe unicat". De regulă, lucrări care n-au mai fost publicate nici pe hârtie şi nici pe Internet. Excepțiile au cuprins - şi se are în vedere să cuprindă şi în viitor - lucrări revizuite, adăugite sau ceva neobişnuit, ca de pildă: critică literară, studii, lucrări de doctorat/licențe, traduceri sau lucrări în limbi străine foarte importante, genuri populare, folclor, mitologie, monografii, etc.

2. - Un autor de la editura online are deja publicate la "Semănătorul - Editura online" suficiente lucrări "noi" sau "inedite".

3. - Lucrările recent trimise au apărut la editurile "pe hârtie", sunt deja postate în diverse locuri pe Internet, au deci un copyright.

4. - Lucrările care nu se înscriu nici în restricțiile editurii "Semănătorul online", nici ca articole pentru publicațiile ARP”

Să mai precizez că lucrările trimise de autorii “Semănătorul” - fie la bibliotecă, fie la editură - sunt promovate prin noua revistă lunară “Sămănătorul”, unde intervenim şi în corectura gramaticală sau a punctuației dacă este cazul.

Adresa “Bibliotecii Semănătorul” este următoarea:
http://sites.google.com/site/edituraonline/biblioteca
Vă invităm să citiți şi alte precizari de acolo.

Foarte important: citiți la pagina 40 articolul:
“Pericolele folosirii e-mail-urilor în mod neprotejat”

DANIEL LĂCĂTUŞ

Folclor din Călan

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

Folclor!

Auzită de Ion Marinescu de la David Mariont. Chitid - Boşorod.

Vai, bătu-l-ar dumnezeu,
ce bărbat mai am şi eu,
că de când m-am măritat
nici-o palmă nu mi-o dat,
numa' capul mi l-o spart.

Auzită de Ion Marinescu de la Maria Mladin. Chitid - Boşorod.

Mă-nsurai, luai muiere,
luai muma mumii mele,
fără dinți, fără măsele,
la mijloc ruptă de şele

(Auzite de Ioana Marinescu de la Marinela Sîntămărean. Chitid - Boşorod)

Mireasă, drăguții tăi
s-adunară azi tustrei,
la o gură de pârău
şi vorbesc de tine rău.

*****
Ieşi afară tu mireasă
şi-ți cheamă neamuri în casă,
că doar nu ți-o fi ruşine
ce neamuri vin după tine.
Te uită şi prin inel
că vine şi-al tău mirel
şi-aşa vine de gătit,
ca bujoru' înflorit

*****
Mireasă de ai drăguți
fă bine să nu-i zăuți,
c-aşa-i moda pe la noi
să ții câte unul, doi.

*****
Uită-te, mireasă, bine
cum plâng junii după tine -
Asta n-or vrut ei să creadă
ce-or iubit, acum să piardă.

Imagini de acum un secol.
Din colecția Elena Sfetea (după soț, Elena Coşbuc)

Ciobănaş sânt la miori

Auzită de Ion Marinescu de la Hint Romulus- Valea Sîngeorgiului

Foaie verde de trei flori
ciobănaş sânt la miori.
Când dă cercănel la lună
cingătăii toți răsună
şi pornesc cătră izvoare
să-mi pasc turma de răcoare.
Dimineața jos la stână
curge laptele fântână,
lapte dulce, albior,
pentru omul muncitor
ce trudeşte pe ogoare
să facă din țară floare.
Mândru îs că-s la mioare
că acuma frățioare
colectiva e stăpână
şi pe brânză şi pe lână.

*
Noi venim după mireasă,
nu ştim, lăsaţi-ne-n casă!?
Pe fereastră ne-om băga
şi mireasa om lua.

*
Plângi, mireasă, ce mai stai,
trai ca fată nu mai ai,
că traiul tău din fetie
l-ai lăsat la cununie.

*
Tu mireasă, cu cercei
mulţumeşte-i maică-tei
că te-o legănat în soare
şi te-o crescut ca pe-o floare.

*
Gată-te, mireas, bine
că noi venim după tine,
tot cu care ferecate,
să te ducem mai departe,
mai departe, mai în jos,
unde-i lacul mai frumos.

*
Mireasă, cununa ta,
nu mai plânge după ea,
las' să plângă hălelalte
c-or rămas nemăritate.

*
Câte fete sunt în sat
toate s-ar fi măritat
feciori nu şi-au căpătat
numai miresuca noastră
şi-o găsit floare frumoasă.

*
Plânge-mă, maică, cu drag,
că nu-ţi mai fac tină-n prag,
nici în prag şi nici în casă,
nici îndesală la masă.

*
Tu, mireasă, pare-ţi rău
după frumos traiul tău.
Traiul de l-ai trăit fată
nu-l mai trăieşti niciodată.
Că te-ai dus unde ai vrut
şi cu cine ţ-o plăcut,
dar de astăzi încole,
n-o mai fi, dragă aşe-
meri la jocuri tot mânată,
vii acasă tot chemată

Imagini de acum un secol.
Din colecţia Elena Sfetea (după soţ, Elena Coşbuc)

Citiţi volumul Folclor din zona Călan integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Daniel_Lacatus-Folclor_din_Calan.pdf

Viorel Şerban

Dincolo de lacrimi

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZÃ

„Cînd credem că sîntem mai fericiți,
atunci mai mult se cade a ne teme,
căci cumpăna destinului se schimbă."
Schiller, Moartea lui Wallenstein

Capitolul 1

Nu mi-a fost deloc uşor să încep să scriu. Cu creionul nemişcat deasupra hîrtiei albe, cu bărbia sprijinită în pumn şi cu privirea îndelung pironită într-un punct incert, unde parcă îi vedeam pe ei, m-am tot gîndit; o fi bine, o fi rău? De cînd le ştiu povestea întreagă, mă bîntuie mereu gîndul că, deşi nu este obişnuită, nici rară nu este şi ca ei sînt mulți, prea mulți. Şi mă doare fiindcă viața este pe cale să-şi tot piardă din sensurile şi din prețul ei.

Pe cine mai poate, mă întreb a nu ştiu cîta oară, să intereseze fericirea sau nenorocirea cîtorva, dispariția unui om, mare sau mic, cînd zilnic ne strecurăm furiş printre tragedii? Mai poate întrista sau măcar îngîndura soarta unui suflet, cînd şi pe noi ne pîndesc atîtea primejdii în orice clipă, cînd am ajuns atîta de intoleranți față de oricine şi de orice, iar preceptul biblic cu paiul şi bîrna este acum mai potrivit decît oricînd?

Dacă, totuşi, mi-am înfrînt nehotărîrea, este pentru că nu mi-am pierdut şi ultima speranță. Nu cumva mai sîntem în stare să tresărim, nu cumva ne mai gîndim: sînt, oare, ele o mare fericire şi o şi mai mare deznădejde, atît de banale încît să trecem fără a zăbovi măcar o clipă asupra lor? Sau ne-a fost dat şi nouă să cunoaştem ceva asemănător, ca să ne lăsăm toropiți de nepăsare? Şi, pe urmă, ce-ar fi dacă ne-am închipui, pentru cîteva momente doar, că noi am fi putut fi ei?

Credeam, ca noi toți, că ştiu multe despre viață, dar abia acum îmi dau seama ce amarnic m-am amăgit. Ei şi alții ca ei au ajuns să ştie aproape totul despre ea şi ce le-a mai rămas să afle este prea puțin şi neînsemnat. Numai moartea i-ar mai putea interesa. Nu, nu pot să-i invidiez şi nimeni în lume n-o poate face. Deşi de mult cred că numai suferința îi înalță pe oameni, mă mai întreb încă: oare numai chinul de neîndurat să fie prețul bunătății şi al fericirii? Ce pot face? Mai sper încă, poate fără rost, că nu sîntem de tot pierduți, că somnul inimilor noastre nu este prea adînc şi atunci mă regăsesc murmurînd iarăşi: „Dar dacă, totuşi...?"

Cînd i-am revăzut, era pe la sfîrşitul lui octombrie. Dacă n-aş fi ştiut ce li se întîmplase, nici nu i-aş fi recunoscut. Tragedia lor îi zguduise, pentru cîteva zile sau săptămîni, pe cei ce-i ştiau. Apoi, parcă mai repede decît m-aş fi aşteptat, ecourile ei s-au stins.

Luasem de o vreme drumul cimitirului. Aveam motivul meu, dar, oricum, căutam şi un refugiu în tristeţea nedefinită care mă învăluise. Acum, cînd au trecut atîtea luni, ştiu că încercam să mă depărtez, fiindcă de scăpat n-aveam cum, de nepăsarea lumii de dincolo de gardul celor în veci amuţiţi. Acolo unde mă duceam, pe cei mulţi nu-i interesa nimic, iar cei puţini, care îi vegheau pe primii, stăteau mai rău decît mine.

În ziua aceea ploua mărunt, bacovian, cerul era ca un clopot de plumb şi totul părea anume făcut să te indispună iremediabil. Drumul de la poartă la capelă, străjuit de două şiruri de arbuşti, neobişnuit de înalţi pentru specia lor, se sfîrşeşte repede, aşa că l-am străbătut, aproape fără să-mi dau seama. Şi atunci, inevitabil, i-am văzut. Stăteau în picioare, zgribuliţi şi nemişcaţi, lîngă mormîntul din margine, destul de proaspăt, înveşmîntat cu totul într-o bogăţie de flori. Se apărau de picăturile insistente şi reci, sub un singur acoperămînt, care îi lăsa descoperiţi pe lături. Păreau hotărîţi să rămînă definitiv acolo, ca doua statui în picioare. Doar mişcările abia perceptibile ale buzelor lui păreau să spună: „Nu, nu cred, nu poate fi adevărat” i-ar fi putut demasca.

Femeia, încă destul de tînără, era acum uşor încovoiată de spate, poate şi pentru a mai scăpa de ploaie. Îmbrăcată în negru din cap pînă în picioare, era de o paloare bolnăvicioasă. Şi tare tristă.

Bărbatul de lîngă ea, cum bine îl ştiam, mai mult scund şi îndesat, altădată vînjos şi semeţ, se împuţinase şi stătea gîrbovit, sprijinindu-se pe un picior. Cu barba crescută, aproape de tot albă şi prea puţin îngrijită, cu ochii înfundaţi în orbite şi înconjuraţi de şanţuri adînci, din care picurau lacrimi, puteai să-i dai pe puţin şaizeci de ani, deşi mai avea destui pînă atunci. Un vagabond, de vîrstă incertă, cu un trenci slinos şi cu ghete scîlciate şi fără şireturi, 1-a chemat de mai multe ori: „tăticule”. Iar el n-a protestat, ci l-a privit, dus departe, gîndindu-se poate: „Oare cine mi-a mai spus mie aşa şi cît timp o fi de atunci?” Cînd şi-a dat seama ce doreşte cerşetorul, s-a scotocit prin buzunare, a scos o hîrtie de o sută, mototolită puţin şi i-a întins-o. Beţivul s-a dus, bodogănind ceva, s-o bea şi pe asta. Fără să vreau, mi-am şoptit: „Doamne, ce fericit este acest pierde-vară, în comparaţie cu prietenul meu.”

Cruce nu l-am văzut făcîndu-şi niciodată şi nici de Dumnezeu nu pomenea des.

Mi-am urmat drumul pe aleea din partea cealaltă a capelei. Cînd am revenit, pe aceeaşi cale pe care mă dusesem, erau tot acolo, deşi se făcuse frig de-a binelea şi se înserase.

Ploile s-au împuţinat apoi şi a dat bruma, toamna şi-a intrat în drepturi, dar el, prietenul meu, mereu acolo, la căpătîiul cu flori proaspete. Nici nu era de mirare, ce mai avea de făcut acasă, ce-i mai rămăsese decît liniştea nefirească şi golul, absolutul gol?

Toată lumea care îi cunoştea le înţelegea durerea şi încet, încet, oamenii se depărtaseră de ei, ştiind, poate, că durerile ca a lor au nevoie de singurătate. Şi pe urmă, o casă în care doar tristeţea vorbeşte devine greu de suportat. O dată l-am şi întrebat dacă este aşa şi el n-a negat.

Într-o zi de duminică, mi-am luat inima în dinţi şi m-am alăturat lor, deşi ştiam bine că n-aveam ce să le spun, iar de ajutat, cum să-i mai ajute cineva? Omul şi-a ridicat ochii şi m-a privit absent, aproape ca pe beţivul acela; n-a zis nimic, dar am simţit că mă acceptă. L-am prins de după umeri şi i-am şoptit doar atîta: „O, fratele meu!” Asta a fost tot şi după un timp am plecat pe nesimţite, cum venisem. De mult

ştiam că, la mormînt, celui ce suferă îi face bine să stea singur, măcar atunci cînd vine şi cînd i se apropie plecarea.

În ziua următoare, el era tot acolo, iar eu nu mă aşteptam să iasă din muţenie. M-am înşelat însă, iar ceea ce am auzit a fost surprinzător şi de necrezut. Cuvintele îi veneau uşor, vocea îi era blîndă, joasă şi tristă, dar nu tînguitoare, iar privirea, în ton cu ea, îi devenea uneori nostalgică, alteori luminoasă şi neasemuit de bună, cînd îmi destăinuia incomparabila lui fericire, sau cînd vorbea despre el şi fiul lui. De plîns, plîngea mai puţin şi numai de amintirea bucuriei pe care ştia că niciodată n-o s-o mai aibă.

Despre nenorocire nu mi-a vorbit, deşi aş fi vrut să-l ascult. Mi-a adus doar nişte pagini umplute de el, cum le-a simţit, şi eu nici nu le-am atins cu creionul. Am crezut că-i datorez măcar atît; şi apoi, nu sînt deloc sigur că le-aş fi scris mai bine. În sfîrşit, prietenii lui Lăbuţă Mică mi-au spus cîte ceva sau mi-au scris despre el, aşa cum l-au ştiut ei, şi asta a fost tot.

Şi, pe măsură ce prietenul meu mi se destăinuia, mă dumeream tot mai mult că suferinţa este aceeaşi de cînd este şi lumea, iar vorbele sînt prea sărace, prea puţine şi adesea prea nepotrivite pentru a tălmăci nefericirea şi deznădejdea. Nefericiţii au simţit întotdeauna aproape matematic la fel, aproape de identitate şi, de aceea, cînd îi asculţi ai senzaţia că tu ştiai totul, că nimic n-a mai rămas nespus sau nescris.

- Nimeni nu-şi poate închipui cît am fost de fericit! Înainte de Lăbuţă Mică, habar n-aveam dacă există fericire şi ce este ea. Cînd o auzeam pomenită, mă gîndeam ca la o utopie, ceva atît de abstract, încît s-ar putea să nici nu fie adevărată. Dar eu eram împăcat cu ceea ce mi se întîmpla.

Mai înainte, nu mă interesase definirea fericirii – este şi aproape imposibil de dat, cred că nici nu poate fi tălmăcită prin cuvinte. Dar am avut norocul să aflu ce este ea pentru mine, Lăbuţă Mică a întruchipat-o. Chiar şi acum, deşi pierdută, încă o mai simt uneori, dar ştiu că este doar o iluzie, căci nici o amintire fericită nu poate înlocui adevărata fericire. Ca să n-o lungesc, cînd a apărut, am simţit-o de îndată, am fost sigur şi nu m-a interesat filosofia ei. Eram atît de fericit, încît mă bucuram pentru toată lumea, copilul meu mă făcuse alt om.

Nu m-aş mira ca unii să mă creadă nebun şi poate că, în felul lor, au şi dreptate. Probabil că ei nu au fost fericiţi vreodată sau au fost şi n-au ştiut, ceea ce mi se pare acelaşi lucru. Convingerea mea este că fericiţii sînt conştienţi de ceea ce trăiesc şi că altfel nu se poate.

Citiţi integral volumul Dincolo de lacrimi_ la adresa:
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Viorel_Serban-Dincolo_de_lacrimi.pdf

Al Florin Țene

Paznic la un castel şi o pisică

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

Îmi pare câmpia…

Trăiesc cu amintirea oraşului natal,
Doar în vis la el mai pot s-ajung,
M-aşteaptă la margine de-adjectiv un cal,
Călare, în galop, dorul să-l ajung.

Pe malul râului un vers mai scriu
Şi-mi pare câmpia un covor oltenesc
Pe care mă-ntind, şi e târziu,
Tot mai departe oraşul îl zăresc.

Paznic la flori şi-o pisică

Singur în castelul de la poalele frunții mele,
Pisica toarce timpul castelanei plecate,
Florile le ud cu lumină din stele,
Iar altele prin grădină sunt înțărcate.

Privesc cerul şi ştiu că-s fratele lui,
Mă înaripează, mă-nnorează, mă înseninează,
Doar pisica birmaneză toarce zerseul nimănui
Când în vie bate toaca cu fofează.

În pragul scărilor ce duc spre cer
Lumina curge la rădăcini de flori
Fluturând evantaiuri egiptene şi-apoi pier
În metafora nevăzută de culori.

Când pisica mă zgârâie şi-mi dă fiori…
Undeva s-aude zăngănitul porților de fier.

În dureri de lumină

Sunt atâtea păşiuni în inima mea
încât pot veni noaptea toți cerbii să pască
când se rostogoleşte în iarbă o stea
în dureri de lumină o steluță să nască.

Continuare în volumul care se poate citi integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Al_Florin_Tene-Paznic_la_un_castel_si_o_pisica.pdf

Golgota de unde dispar crucile

Citesc cărțile despre castelul pe care-l păzesc
Au scris despre el prietenii şi sufăr.
Închid cartea noaptea şi mă-ngrozesc
Când îmi creşte pe umăr un nufăr.

Voi îmbrățişa o fantomă albă şi clară,
O umbră în forma visată de mine,
Mulțumire că ține în preajmă o vară
S-o pot recunoaşte când vine.

Accept anotimpul ca un dat de sus,
Justificare comodă în ziua cu păcate.
Urc obosit spre-o golgotă-n apus
Unde de ruşine dispar crucile aşteptate.

Aşteptând poetul

Poetul nu mai vine singur, mă tem,
Înlocuitorul lui trece luceafăr pe cer.
Conform destinului mă prefac în poem,
Aşteptându-l gândului mă cer
Şi fără să mă doară trec şi mă petrec…

Îmi dă un semn pe înserat
A răsărit luceafărul, pot să plec
În alt universe mai curat.

Castelul ce nu încape în istorie

Castelul nu mă mai înspăimântă
Chiar dacă dispare în ceață,
Doar ecoul din saloane mai
cuvântă,
Cred venind din altă viață.

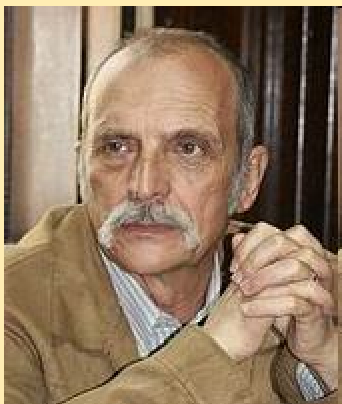
S-a aşezat comod într-o metaforă,
Se pare că în istorie nu încape,
Doar vântul ce suflă într-o anforă
Sperie cerbul venit să se-adape.

Drama lui e singura durere
neînțeleasă de veacul care piere…

Continuare în volumul care se poate citi integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Al_Florin_Tene-Paznic_la_un_castel_si_o_pisica.pdf

Eugen Dorcescu
Rosa Lentini - Tsunami si alte poeme

Antologie, traducere din lb. spaniolã de Eugen Dorcescu. Fragment din volum care se poate citi integral la www.editura-online.ro Butonul POEZIE

TSUNAMI

I

Asteptare, ragaz în care ne nastem.
dorinta a apelor care prevenindu-ne
ne obliga sa imitam cetatile
ce ridica ziduri de zagazuire
si poduri ce leaga aceste ziduri
chiar dupa lungi ani de liniste.

Caldul sud înspre mine
impune aceasta bariera
si sudul-la-mine sau devastarea
smulge chietudinea.

Zece metri de pietre înaltate
nu ne vor proteja.

În sir indian pentru a muri.

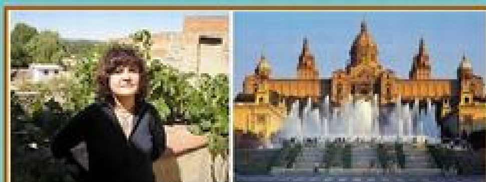
II

Tsunami apropie pesti de tristete
si fixeaza doua cuvinte: moarte şi mare.
Case, oameni, animale şi trotuare
sunt vid.
Se renunța la a sprijini mâna aceea
şi visele ce încă o incarnează
doresc s-o linişească o dată cu
liniştitele-i vene.
Tsunami, suspin al apei
al urgenței şi dezolării
primul vis înaintea dezordinii
călătorie tulburată.

Mai târziu pe străduțe şi pasaje
în casele dărâmate, sub pietre
şi graiuri o călătorie amorțită:
fuziunea intimă cu noaptea, odihnă,
transparența intactă
a unei ape cu peşti mai reci
mâna pe care nu izbutim s-o trezim.

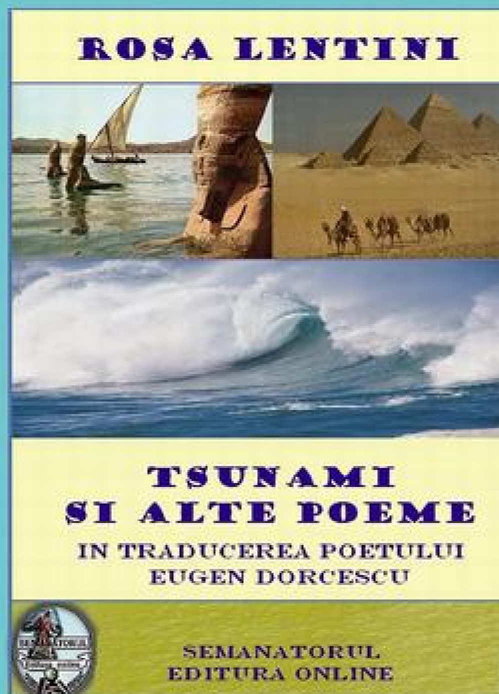

ROSA LENTINI *(Barcelona, 1957, Spania), poetă, traducătoare, critic și editor, este licențiată în Filologie Hispanică la Universitatea Autonomă din Barcelona. Membru fondator al revistelor de poezie* **Asimetría** *(1986 – 1988) și* **Hora de Poesía** *(1979 – 1996), a fost, în plus, directoare a acesteia din urmă, în care a tradus numeroși autori și a realizat mai multe antologii. A conceput și coordonat ciclul de poezie* **"Martes poéticos"** *în Casa del Libro din Barcelona în perioada 2000 – 2006, unde au citit mai mult de o sută cincizeci de poeți din toată lumea. Actualmente este editor și co-director, alături de Ricardo Cano Gaviria, la Ediciones Igitur. A tradus, în colaborare cu Susan Schreibman,* **Siete poetas norteamericanas actuales:** *May Swenson, Denise Levertov, Maxine Kumin, Adrienne Rich, Linda Pastan, Lucille Clifton și Carolyn Forché (1991, 1992);* **El ladrón de Talan** *de Pierre Reverdy (1997); în colaborare cu Cano Gaviria,* **Satán dice** *de Sharon Olds și în colaborare cu Osías Stutman,* **Poesía reunida 1911 – 1982** *de Djuna Barnes. A selecționat textele și a alcătuit două antologii, una a lui Carlos Edmundo de Ory (2001), și alta a tatălui ei Javier Lentini (2005), și, ca traducător și antologator, alte două, ale poeților catalani Joan Perucho și Rosa Leveroni (2000). Este de asemenea coordonatoare, alături de Concha García, a numărului monografic al revistei* **Ficciones: Barcelona: 25 años de poesía en lengua española.** *A realizat cu academicianul Francisco Rico antologia* **Mil años de poesía europea** *(Editorial Backlist, 2009). A publicat culegerile de poeme* **La noche es una voz soñada** *(1994),* **El sur hacia mí** *(2001),* **El veneno y la piedra** *(2005) și* **Transparencias** *(2006), pe lângă plachetele* **Leyendo a Alejandra Pizarnik** *(1999),* **Cuaderno de Egipto** *(2000),* **Intermedio** *(2001) și* **Las cuatro rosas** *(2002). A fost inclusă în numeroase antologii, între care se cuvin evidențiate* **Ellas tienen la palabra** *(1997),* **Norte y sur de la poesía iberoamericana** *(1997),* **Las poetas de la búsqueda** *(2002),* **Ilimitada voz** *(2003),* **11-M poemas contra el olvido** *(2004),* **The other poetry of Barcelona** *(2004),* **Di yo. Di tiempo** *(2005),* **Con voz propia** *(2006),* **Poetas en blanco y negro** *(2006),* **Poeți spanioli contemporani** *(2008), precum și în lucrări omagiale dedicate unor poeți precum Alberti, Goytisolo sau Eugénio de Andrade. O parte din poemele sale au fost traduse în limbile engleză, italiană, franceză, catalană, română și portugheză.*

ROSA LENTINI - TSUNAMI SI ALTE POEME

Din "Caiet egiptean", 2000

CÂNTECUL RÂULUI ŞI AL NISIPULUI

Am vazut ce a facut vanitatea oamenilor cu pamântul si roca.

Cineva viseaza un trecut foarte vechi. Sub marile tavane împodobite ale tempului din Karnak,
cineva numara ceea ce nu e dat nimanui: coridoarele cu reliefuri, capetele gri atârnând
în umbra, întâlnirea dintre barcile zeilor în centru Nilului într-o zi de sarbatoare, în timp ce
dupa-amiaza îmbraca în aur gradinile.
Nimeni în aceasta renumarare de pasi.

Cântecul ce se naste din nisip, pe care-l cânta râul, din vântul ce ridica nisipul si te îngroapa, se sfârseste aici.
Cu câteva nume ghicite se deschide poarta Egiptului.
Visul pe care-l viseaza universul asaza lent silueta noastra peste aceste tinuturi milenare,
spirale ale umbrei.

Citiți Tsunami si alte poeme integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Rosa_Lentini-Tsunami_si_alte_poeme.pdf

Elena Toma

Povestiri despre arbori şi vieţuitoare

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZÃ

1. Omuleţul şi legenda trezită

DEBUT!

Omuleţul când s-a născut a respirat şi mama i-a surâs.
Mama îl dezmierda:
- Îngeraşul mamei!...
Omuleţul, prizonierul scutecelor, se simţea purceluş.
Sfântul de sus i-a strigat:
- Unde eşti fiule?
Fiul a gângurit:
- Sfântule sunt un purceluş trist.
Sfântul l-a binecuvântat:
- Fiule voi trimite cuvânt apelor să te legene duios.
Apele l-au îmbrăţişat şi l-au legănat duios. Omuleţul s-a rugat:
- Mamă, dă-mi un sân de care să mă agăţ!
Mama l-a adăpostit la sân şi omuleţul a adormit senin. O rază jucăuşă i-a mângâiat fruntea visătoare. Omuleţul a deschis ochii întrebător şi raza jucăuşă i-a şoptit:
- Surâde căci mâine vei mânca roade.
Omuleţul trezit a doinit:
- Rază jucăuşă spune-i soarelui să dăruiască o rază mângâietoare şi pentru legenda ce suspină în arbore. Raza iubitoare i-a promis:

- Voi chema un nor de ploaie să adape legenda ce suspină în arbore.
După ploaie soarele a îmbrăţişat arborele şi legenda a înverzit. Omuleţul trezit a înălţat ochii către cer şi a zâmbit recunoscător soarelui: „Mâine, poimâine voi deveni legendă roditoare”.

2. Legenda unei pâini

Un voievod maramureşean s-a refugiat cu oştile într-o ţară surioară.
Voievodul era însoţit de o căţeluşă ce o primise în dar de la o bunicuţă cu maramă. Bunicuţa cu maramă era o ţărancă simplă şi bună. Voievodul a întrebase:
– Bunicuţă ce să fac cu această căţeluşă care nici măcar nu este de rasă ?
Bunicuţa i-a zâmbit cu bunătate:
– Îngăduie căţeluşa să te însoţească ca să-mi aducă veşti de la nepoată.

***

Voievodul a trecut o apă lină. După ce a trecut apa voievodul a observat lipsa căţeluşei. Voievodul a zis către oşteni:
– Apa aceasta lină este înşelătoare, a furat căţeluşa bunicuţei.
Voievodul gândindu-se că la întoarcere acasă bunicuţa îl va întreba de căţeluşă a poruncit unui pescar să tragă mrejele şi să pescuiască căţeluşa.
Pescarul în zori s-a trezit, a luat mrejele şi le-a aruncat în apă. Toată ziua a aşteptat pe

înserate când suna s-a oglindit în ape a zărit o nimfă ce-i făcea semn de tăcere. Alături de nimfă căţeluşa bunicuţei dansa pe valuri. Nimfa surâdea tainic către luna ce o urma pe ape. Pe înnoptate pescarul a venit la voievod şi i-a spus:

– Mândrule voievod căţeluşa n-a venit la mreje, dansa pe valuri însoţită de o nimfă ce surâdea tainic la luna ce o urmează pe ape.

Voievodul s-a retras în dormitor să se odihnească. Toată noaptea s-a răsucit în aşternut gândindu-se la povestea pescarului ce nu reuşise să prindă în mreje căţeluşa bunicii. În zori de zi a visat nimfa, nimfa îi şoptea:

– Spune-i bunicuţei să dăruiască pâine copiilor în memoria mea.

Voievodul a întrebat-o:

– Cum te cheamă ?

Nimfa a aşezat degetul arătător pe buzele voievodului şi nu a rostit nici un cuvânt.

Dimineaţa când s-a trezit din somn voievodul a cugetat: „Nimfa era nepoata bunicii, de aceea căţeluşa a urmat-o”.

Voievodul a poruncit bucătarului să facă pâine. La prânz voievodul a chemat un preot şi i-a spus:

– Părinte împarte pâinea aceasta copiilor ce locuiesc pe aceste meleaguri.

Preotul a întrebat:

– Voievodule, în numele cui să împart pâinea aceasta ?

Voievodul a cugetat: „Dacă voi spune că e anonimă preotul va refuza să o împartă. În graba plecării n-am întrebat-o pe bunică cum o cheamă pe nepoată sau pe ea”.

– În numele Moldei, părinte.

Voievodul gândise că Molda este păzitoarea celor două credincioase. Preotul a împărţit pâinea copiilor şi a dorit să construiască o mănăstire cu numele de Molda. Preotul când a dat să înalţe clopotul s-a ivit din senin o copilă ce l-a mustrat:

– Ce-ţi veni părinte, să-mi spânzuri căţeluşa ?

Preotul a întrebat-o:

– Copilă a cui eşti şi cum te cheamă ?

Copila i-a şoptit în taină:

– Eu sunt nepoata bunicuţei ce aşteaptă veşti de la mine.

Preotul a insistat mirat:

– Cum se numeşte bunicuţa ce aşteaptă veşti de la tine ?

Copila a dispărut fără să-i răspundă. Mai târziu un alt voievod ce a trăit pe acele meleaguri s-a dus să ceară sfat de la urmaşul acelui preot.

Preotul l-a sfătuit:

– Construieşte fiule mănăstiri căci oricum copiii vor trezi veşmintele adormite.

Domnitorul a hotărât:

– Copiilor le este îngăduit să trezească veşmintele.

Mai târziu, toate s-au petrecut conform legendei. Copiii şi-au amintit de patimile veşmintelor adormite şi au întrebat-o pe mamă:

– Mamă, cine sunt cei ce-au întinat şi refuzat memoria veşmintelor adormite?

Mama le-a răspuns supărată:

– Maimuţele obraznice cu duhul !

Copiii au mai întrebat:

– Cine sunt oamenii aceştia ce se uită cu mirare la noi de parcă am fi străini la

port?

Mama le-a răspuns ironic:

– Maimuţe sărace cu duhul, dragii mei copilaşi.

Copiii au plâns:

– Unde este bunicuţa ce aşteaptă veşti de la noi ?

Mama le-a răspuns:

– Bunicuţa este o legendă înveşmântată în tăcerea arborilor iertători. Mâine şi eu voi deveni o legendă înverzită iar voi florile răsărite din legendă.

7. Cireşica şi Iona

O oaie adormită visase că măgăriţa noaptea se transforma în răciţă şi intra în apele oceanului primordial. Când oaia s-a trezit din somn şi l-a întrebat pe păstorel:

– Păstorel ce înseamnă visul acesta ?

Păstorel i-a răspuns:

– Înseamnă că Răciţa va boteza cu sensibilitate măgăriţa. Oaia a plecat în căutarea măgăriţei ce dormea la umbra unui cireş de mai târziu. Oaia a întrebat măgăriţa:

– Măgăriţă de ce dormi la umbra cireşului de mai târziu ?

Măgăriţa i-a răspuns nostalgic:

– M-au trimis copiii după cireşe primăvăratice. Eu păzesc roadele cireşului. Când vor veni culegătorii o să-mi dea cireşe pentru copiii săraci.

Oaia s-a întors la păstorel şi i-a zis:

– Trimite culegătorii să alunge măgăriţa de la cireşul împărătesc. Culegătorii au venit şi au bătut măgăriţa zicându-i:

– Cireşele de mai sunt roadele împărăteşti ale oii adormite.

Măgăriţa a plâns şi şi-a amintit că nativul ce o iubeşte este apa iar pământul sarica. Măgăriţa s-a dus la malul mării şi a strigat-o pe zâna Răciţă:

– Mamă iubitoare unde eşti ?

Zâna Răciţă a ieşit din valurile mării şi i-a spus cu blândeţe:

– Măgăriţă în vis vei veni la mine şi vei dansa în valurile mării, sarica ta va deveni o carte. Cuvântul apei va supune ţărâna oii adormite.

***

Oaia când s-a trezit a doua oară din somn i-a zis păstorului:

– Cuvântul apei va supune ţărâna şi toate animalele uscatului se vor îneca.

Înalţă cetăţile de piatră pe ţărmurile mării.

Păstorel i-a răspuns:

– Voi zidi forţa ta vertebrală împărătească ca să stăvilească forţa apelor.

Păstorel a zidit cetatea şi i-a zis măgăriţei:

– Mai departe de ziduri nu ai voi să călătoreşti.

Măgăriţa l-a rugat:

– Păstorel forţa cuvântului îmi vine din valuri. Valurile au promis că nu-ţi vor strica cetatea, construieşte o poartă în zid să merg la zâna apelor ce mi-a promis că sarica mea va deveni o carte. Păstorel a construit o poartă şi i-a dat cheia porţii

(continuare pe site-ul edituri)

Citiţi **Povestiri despre arbori si vieţuitoare** integral la

http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Elena_Toma-Povestiri_despre_arbori_si_vietuitoare.pdf

Vasile Popovici

Pleacă cocorii

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

Pleacă cocorii

**Pleacă cocorii, ducând
pe aripile lor
încă un an din anii mei
care mi-au mai rămas;
pleacă cocorii,
iar pentru unii e ultimul lor zbor,
după cum şi pentru mine
poate fi,
ultimul popas.**

**Pleacă-n şir inconfundabil
de cocori
ca o emblemă mişcătoare
proiectată-n cer;
fac ocol de bun rămas
când au ajuns la nori,
iar apoi se pierd
în aura aceea de mister.**

**M-am entuziasmat
când au venit cocorii-n
primăvară;
când îi văd că pleacă,
am un sentiment ciudat.**

**Toate câte sunt în lume,
toate zboară,
toate au doar un sosit
şi un plecat.**

**Altă ordine în univers
ar anula plecatul
şi am avea şi noi o veşnicie
pământeană;
poate-ar poposi mai mult pe-aici
Prea 'Naltul
şi lumea-ar fi mai bună ,
mai umană.**

Eu n-am crezut în îngeri

Eu n-am crezut în îngeri
care
cântă-n cor
şi ne zâmbesc
şi ne veghează,
ce poartă-n aripă un zbor,
nu de Icar, ci îngeresc.

În visul meu …
- mi se părea concret –
mi-a apărut un înger
ce m-a certat
pe îngereşte cu blândeţe
pentru necredinţa mea…
…necredinţa mea…

31 decembrie 2008

Citiţi **Pleacă cocorii** integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Vasile_Popovici-Pleaca_cocorii.pdf

Titina Nica Țene

Anotimpul jocului

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

Traista cu poveşti

Ține buna traista-n spate
cu poveşti, multe-adunate,
ce le-ascultă Ionică,
smirnă ochii la bunică…

despre un ied necuminte,
despre lupul care minte,

despre zâne, feți-frumoşi,
balaori şi prinți bărboşi.

Ionică-i mai cu..minte
decât lupul care minte…

şi-i mai cuminte…un pic
decât iedul cel mai mic,

cu toate că astâmpăr n-are,
ca şi iedul cel mai mare.

La plecare, Ionică
Roagă dulce pe bunică:

-Bună, dacă mă iubeşti,
Să-mi dai traista cu poveşti...

Anotimpul jocului

Din zăpadă-ncep să curgă
pârâiase mii şi mii
semn că vine PRIMAVARA
peste câmpuri, dragi copii!

Ne scăldăm în apa rece
până cand se lasă seara
şi ne zbenguim pe vale
cât este de lungă VARA

TOAMNA vine tip-tiptil
cerne peste tot culoare
mere, pere şi gutui
rumenesc frumos sub soare.

IARNA este o minune
că ne dăm cu sănioara
şi patinele pe gheață
până vine primăvara.

Anotimpurile

TOAMNA vine cu penelul
colorează copăcelul.

IARNA ninge cu fulgi mici
parcă-s mii de licurici.

VARA ne umplem de soare
Când la munte când la
mare.

PRIMAVARAne oferă
ghiocei , nu flori de seră!

Ciocănitoarea

Într-un nuc pletos şi mare
sosi o ciocănitoare,
cu basmaua dantelată
şi rochița colorată.
Uite, colo-n colțişor,
se ascunde-un viermişor
să nu-l vadă " gospodina",
care curăță tulpina.
Deşi stă, ca după uşă,
cu plăcere-l bagă-n guşă,
iară nucul, lung foşneşte,
semn că ei îi mulțumeşte.

Citiți **Anotimpul jocului** integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Titina Nica Tene-Anotimpul jocului.pdf

Emil Druncea

Treisprezece cântece de demult pentru o pictorita

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

I
Inima colorată a
unei păduri
este tabloul…
cercuri-cercuri
copacii tăi inima ta.
Ce alb chipul tău!
De vină este
penelul.
Câte culori!

II
Era …aşa…
o casă-n multe case,
câte ferestre-ntr-o
fereastră da?
Era …aşa…
o casă într-o casă,
la temelie sta
credința ta.
Era albastru viu
şi mai era…
…era un zâmbet
fața albă a ta.
(Era sau nu era?)

ILUSTRAȚII :
MIHAI CĂTRUNA

III
Aşternut de culori,
de culori aşternut,
ai uitat să pui flori.
Să pui flori n-ai văzut?

IV
Parcã-a fost cataclism,
cataclism parcã-a fost,
parcã e prea mult sânge,
sânge mult, fãrã rost…
Cataclism parcã-a fost

Citiți **Treisprezece cântece de demult** integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Emil_Druncea-Treisprezece_cantece.pdf

Emil Druncea

Ipostaze

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

I.

Căsuța albă,
o Câmpie de necuprins,
visele mele s-au lovit
numai de Soare.

Copilăria,
întinsă de-a lungul,
de-a latul ,
fără sfârşit.

Iarna mă ninge
cu fire subțiri
de-nțelepciune.

II.

M-au fascinat
scenetele
cu pescari
şi cu vânători

În ținut
erau năvoade
şi lupi.

III.

Ei au ucis pădurea
de lângă râu,
păsările bălții
au fost aruncate
în moarte .

Pomii
nu mai aveau rădăcini…

Şi am plâns

MI-E TEAMĂ

Mi-e teamă de semeni,
de prezent, de trecut,
de mame cu gemeni,
de infinit şi de absolut,
de clipă, de azur, de senin,
de vreme fug şi de anotimpuri,
mi-e teamă de mult, de puțin,
de calculatorul cu linkuri,
mi-e groază de lin,
de păreri, de idei mă feresc,
de oameni banali,
de tot ce-i străin,
de tot ce este
Doamne omenesc.

Mi-e teamă de vise, de fapte,
de cifra trei şi de cifra şapte,
mă sperie umbra şi gerul,
compasul, rigla, echerul,
mi-e teamă de gând şi de fraze,
fug de idei şi de raze,
mă-ndoiesc de fix,
de câtul cu rest,
de teluric mi-e teamă,
de secretul celest,
de licoare mi-e teamă,
de nor, de taifun…

Mi-e teamă Doamne !
Sunt Poporul Român

Citiți IPOSTAZE integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Emil_Druncea-Ipostaze.pdf

Al Florin Țene

Intre Thalia si Minerva

Cronici literare, de teatru, eseuri, însemnări

Fragment din volumul care se poate citi integral la

www.editura-online.ro

Butonul CRITICÃ LITERARÃ

A SOSIT DOMNUL EMINESCU

Marii scriitori întotdeauna sunt generoşi cu valorile spirituale ale neamului lor. Unul dintre aceştia este scriitorul, promotorul cultural, prozatorul de avengură Nicolae Danciu Petniceanu, membru al Ligii Scriitorilor din România, ctitor de reviste şi societăți culturale. Acesta a înțeles ceea ce spunea Garabet Ibrăileanu: *”Cultura nu e un lux, este un strict necesar. Fără cultură un popor nu poate rezista în concurența vitală dintre popoare”*, la care adaug că în condițiile integrării țării noastre în Uniunea Europeană şi a fenomenului globalizării, zestrea cu care ne facem cunoscuți este cultura. Numai prin promovarea valorilor noastre autentice putem să rezistăm în fața asimilării. Scriitorul Nicolae Danciu Petniceanu a înțeles acest lucru şi împreună cu un harnic colectiv de scriitori din zona Banatului, format din regretatul George Voştinaru, Lucian Bureriu, Aurel Turcuş, Gheorghe Luchescu şi Mariana Sperlea, a purces la o amplă lucrare dedicată în exclusivitate Poetului Național, Mihai Eminescu," intitulată "A sosit Domnul EMINESCU", apărută la Editura GORDIAN, 15 ianuarie 2010, în format A4, şi având 709 pagini. O carte de mărimea "Istoriei Literaturii Române" de G. Călinescu, dar dedicată numai unui singur autor. Patriotismul nu este iubirea țărânei cât iubirea trecutului", scria Eminescu. Ceea ce a făcut Nicolae Danciu Petniceanu prin editarea revistei EMINESCU apărută în perioada 2000-2008 nu este altceva decât respectarea zicerii eminesciene. Un scriitor mai iubitor de operă eminesciană ca autorul amplului roman ”Bigamul" care şi-a dedicate o parte însemnată din viață pentru a menține vie flacăra operei lui Eminescu puțini se găsesc în literatura română. Spre deosebire de unii (vezi: Zigu Ornea sub oblăduirea lui Andrei Pleşu în "Dilema") care au încercat să-l denigreze, neştiind faptul că Eminescu şi-a "construit" Opera pe cea mai înaltă stâncă, dragostea de neam şi limba română. Vorba Domnului Iisus ”A dat ploaia, au venit şuvoaiele, au suflat vânturile şi au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbuşit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă. "(Matei 7,25). Scriitorul N. D. Petniceanu a făcut tot ce i-a stat în putință să promoveze şi să apere OPERA poetului Mihai Eminescu, *"care pentru românii de pretutindeni, de bună-credință, înseamnă Biblia Neamului Românesc."*

Cartea, de care facem vorbire, este structurată în următoarele mari capitole: Secțiunea I : Mihai Eminescu, în cadrul cărei se află subcapitolele I - Mihai Eminescu - Poezii, II - Omagieri poetice în

revista "Eminescu", III - Gânduri eminesciene în reviste Eminescu, IV - Istorie literară în revista Eminescu, B. Secțiunea a II-a: Colaborări la revista Eminescu, Poezii, Proză, Teatru, Critică literară, Istorie culturală, Însemnări cu iz religios, Note de călătorie, Interviuri, Medalioane literare, debutanți, Folclor şi folclorişti, Publicistică, Epigrame şi epigramişti, C. Secțiunea a III - a: Banatul şi Eminescu - I - Eminescologi, II - Varia, III - Înapoi la Eminescu, IV - Fascimile, V. - Iconografie şi Epilog. Această monumentală lucrare cuprinde articole, eseuri, poezii, studii dedicate Poetului Național, inclusiv imagini de la sutele de activități culturale dedicate lui Eminescu şi orgaznizate de N. D. Petniceanu. Bineînțeles acest volum se deschide cu un grupaj reprezentativ din opera poetică a celui căruia îi este dedicată cartea, în care descoperim semnăturile unor personalități de marcă, cum ar fi: pr. prof. univ. dr. Nicolae Neaga, prof. univ. dr. G. I. Tohăneanu, prof. Viorica Duşan, prof. emerit Dan Popescu, Nicolae Danciu Petniceanu, prof. univ. dr. Gheorghe Luchescu, Virgil Birău, dr. Mariana Cernicova, Eugen Evu, etc. Acestă lucrare cuprinde semnăturile unor poeți cunoscuți, intrați în patrimoniu nasțional al culturii noastre, cum ar fi: Tudor Arghezi, Adrian Păunescu, Al.Macedonski, Teodor Damian, Ionuț Țene, Miron Țic, Mariana Sperlea, Sabin Bodea, Mihai Prepeliță, Titina Nica Țene, Rahela Barcan, Mariana Pândaru, Maria Dincă, Gh.Zarafu, Al.Florin Țene, Vasile Barbu, Ioana Păduraru, etc.

Ne cerem scuze că spațiul tipografic nu ne permite să enumerăm sutele de nume care semnează în acest volum, dar iau în apărarea mea ceea ce zicea Eugen Lovinescu: *”O lucrare de artă trăieşte prin ea; fiind frumoasă, ea şi-a îndeplinit menirea şi nu are nevoie de recunoaşterea nimănui.“* Şi acelaşi critic scria: *”Eminescu, nu este numai talent remarcabil, ci şi punctul din frontiera hărții noastre sufleteşti”*. La care adaug eu, că această lucrare a lui Nicolae Danciu Petniceanu este "arma" cu care ne apărăm "frontiera hărții noastre " culturale.

Citiți volumul Intre Thalia si Minerva integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Al_Florin_Tene-Intre_Thalia_si_Minerva.pdf

Ruşava, Erythia, Ada - Kaleh - denumiri ale aceluiaşi loc mirific
de care doar istoria îşi mai aduce aminte...

Al Florin Țene

Un teatru cât o inimă

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul CRITICÃ LITERARÃ

UN SPECTACOL-MANIFEST al prieteniei dintre România şi Suedia

La Teatrul Dramatic „I.D. Sârbu" din Petroşani a căpătat contur o inițiativă care de mai bine de un an de zile a prins viață. Este vorba de „construirea unei punți spirituale", prin teatru, între România şi Suedia. Această coagulare spirituală a fost posibilă datorită colaborării dintre doi oameni dedicați trup şi suflet teatrului. Este vorba de „construirea unei punți spirituale", prin teatru, între România şi Suedia. Această coagulare spirituală a fost posibilă datorită colaborării dintre doi oameni dedicați trup şi suflet teatrului. Este vorba de regizorul clujean, stabilit în Suedia, Dr. Zoltan Schapira (şeful catedrei de artă teatrală la Liceul „Knut mans" din Ronneby-Suedia, membru al Consiliului de Cultură al provinciei Blekinge) şi scriitorul Dumitru Velea, directorul Teatrului din „capitala aurului cenuşiu".

Urmare a acestei colaborări a fost posibilă deplasarea Teatrului din Petroşani în Suedia, unde a prezentat piesa O noapte furtunoasă de I.L. Caragiale, în regia lui Zoltan Schapira, pe scena Teatrului din Ronneby (Suedia), şi Ungaria (2002). În cadrul acestei colaborări, de care vorbeam la început, ce se desfăşoară sub semnul dramaturgiei româno-suedeze, se înscrie şi premiera ce a avut loc în seara zilei de 19 iulie a.c., pe scena Teatrului Dramatic „I.D. Sârbu" din Petroşani (la care au participat scriitori şi ziarişti clujeni), cu spectacolul coupee, format din piesele *Domnişoara Julia* de August Strindberg, purtând semnătura regiei artistice şi scenografia regizorului clujean Horațiu Ioan Apan şi *Nunta de argint* de Antohony Swenling (premieră pe țară), în regia artistică şi scenografia lui Zoltan Schapira.

Având în vedere că *Domnişoara Julia* de August Strindberg este o capodoperă a dramaturgiei universale, regizorul a urmărit şlefuirea jocului actorilor, a insistat pe simboluri scenografice, pentru a evidenția situația externă în care cel slab piere în neantul neputinței iar cel puternic învinge, dar, paradoxal, fără să fie învingător. Este o luptă dintre mitologicele Eros şi Thanatos, dintre modul de a înțelege viața şi moartea. În acest context, „întunericul" este forma originară, existențială, Athanor, uter mistic, întunericul de început şi de final al lumii. Atmosfera acestei piese este magică, însă conflictul dintre personaje este maiestuos, dar peste toate pluteşte „voalul" diafan al destinului. Ingeniozitatea regizorilor (Horațiu Ioan Apan şi Dr. Zoltan Schapira) de a găsi soluția cea mai adecvată a „punctului" fuzional dintre finalul tragic al piesei *Domnişoara Julia* şi începutul celei de-a doua piese Nunta de argint, scrisă de contemporanul Anthony Swerling, o continuare a piesei lui Strindberg, este una ce plonjează în metafizic. Trecerea este firească, asemenea oglindirii personajelor în propriul lor iris. Aceleaşi personaje (trei la număr) sunt păstrate şi de Swerling, iar acțiunea oscilează între realitate şi vis, ca o presupoziție metafizică cu privire la conştiință. Nunta de argint este o piesă care se rescrie de personajul principal al lui Strindberg pe parcursul desfăşurării acțiunii, astfel că protagonistul capodoperei dramaturgiei universale devine eroul contemporanului Swerling. Totul este un poem în care personajele îşi fac un proces de conştiință, trecând prin

„metamorfoza cercului”, cum ar spune Georges Poulet. Conştiinţa lor este oglinda eului, în aceasta ei se recunosc şi se judecă, martor al acestui proces de conştiinţă este invocat, uneori, creatorul iniţial, adică Strindberg.

Atât Strindberg şi Swerling nu au dorit ca „scânteia” conflictuală să ducă la crimă, fiindcă ei ştiu că nimeni nu are dreptul la sinucidere. Preceptul biblic spune: „Nu poţi lua ceea ce n-ai dat”.

Acurateţea baghetei regizorale mânuită de Zoltan Schapira a făcut din jocul actorilor un adevărat poem. Nicolae Vicol în Jean a claviat toată gama sentimentelor umane, Nicoleta Bolcă în Julia a conturat un personaj diafan ce încerca să treacă dincolo de propria-i imagine, iar Oana Liciu în Kristin, construieşte un rol ca fapt al limbajului şi expresie ce defineşte jocul Regizorul Zoltan Schapira a intuit textul piesei lui Althony Swerling, coincizând cu ce spunea I.I. Houdebine: limbajul se defineşte ca acţiune a eului, referenţială faţă de conştiinţă. Nu putem încheia aceste rânduri fără a reproduce o frază din mesajul domnului ambasador al Suediei la Bucureşti, care certifică, „interesul pentru intensificarea schimburilor culturale între cele două ţări” (D. Velea): „Felicit Teatrul din Petroşani şi pe d-l Zoltan Schapira pentru iniţiativa de a monta piesa şi regret că, fiind în Suedia, nu pot fi prezent personal la spectacolul premierei” (Ambasadorul Suediei, Svante Kilander).

Acest spectacol s-a constituit ca un manifest al prieteniei dintre România şi Suedia, o formă de expresie a iubirii, credinţei, „dăruirea altruistă şi vocaţia Actorului care există doar pentru Publicul său” (Horaţiu-Ioan Apan).

„Axioma“, Anul IV, Nr. 9 (42), septembrie 2003

Imagini din timpurile “Sămănătorului” 1901-1910
In imaginea de mai jos, Piaţa Teatrului din Bucureşti

Citiţi volumul UN TEATRU CÂT O INIMĂ integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Al_Florin_Tene-Un_teatru_cat_o_inima.pdf

Al Florin Țene

Aventură prin dicțiunea ideilor

Fragment din volumul care se poate citi integral la www.editura-online.ro Butonul CRITICÃ LITERARÃ

Creația literară ca mod de viață

Dând paginile înapoi din cartea vieții mele,citesc rândurile îngălbenite de vreme ale amintirilor.Aveam 14 ani când am scris prima poezie din marele volum, la care încă lucrez, intitulat simtomatic *Libertatea frumosului.* De atunci tot scriu capitole după capitole, cărți de poezie, proză, eseuri, critică.Aşa cum natura are oroare de vid, gândirea mea are oroare de inexprimare, de amorf şi dezechilibru.Numai aşa am înțeles, mai târziu, apoftegma filosofului grec Constantin Tsatsos *mai presus de orice, năzuința spre formă.*

In acest con de lumină emanat de *idée* îmi scriu cărțile, fiindcă poezia există acolo unde obiectul nu este nici lucru, nici fenomen, nici eveniment, ci inefabila idée.Sunt un mare vizionar, nu îmi luați în derâdere lipsa de modestie, dar, acesta este adevărul,percepând faptul că marii poeți sunt,înainte de toate ,mari vizionari.A materializea o idée într-un poem,înseamnă a da formă naturii.Înțelegând aceste fenomene îmi scriu poeziile pe care le voi aduna într-un volum.Incă nu i-am găsit titlu.

În *Fragmente*, Democrit spunea *Cuvântul este umbra faptei,* sub semnul acestei ziceri scriu în prezent la o carte despre spectacolele de teatru pe care le-am vizionat în ultimii zece ani.În acest context am cunoscut sute de actori şi zeci de regizori cu tot atâtea caractere.

Fiindcă sunt prietenul scriitorilor şi poeților, şi al cărților lor ,pe care le primesc şi le îmbrățişez cu pioşenia gândului bun, de mai bine de 40 ani scriu la o carte de cronici literare, înțelegând că în emoția artistică se întrezăreşte eternul.În această carte am adunat o parte din eseurile publicate în presa literară de-alungul anilor.

Prin aceasta doresc să scot la lumină concepția mea despre literatură, critică, idei, specii literare, autori şi şcoli literare.

Aceasta este cartea când înțelepciunea a înflorit albul la tâmple. Ideile ce se desprind din eseuri exprimă epoca mea, ocolid, pe cât se poate, exprimarea modei epocii mele.

Scriind aceste rânduri, nu pot să pun punct, fără să nu atribui societății româneşti de astăzi şi Uniunii Scriitorilor zicerea unui filosof: *Nu ştiu ce e mai rău: un necioplit care persecută arta cu mijloace barbare sau un barbar care se face că o protejează cu mijloace civilizate?*

Revolta mitologiei din spatiul istoric românesc

-

Cronicarii secolului al XVII-lea au promovat ideea originii romane (latină) a poporului din spațiul carpato-danubiano-pontic. Această visiune a fost receptată de cultura românească şi păstrată până astăzi. (M.Eliade,*De la Zalmoxis la Genghis-han,*Ed.ştiințifică şi enciclopedică,1980, p.85).

Moştenirea geto-dacică în cultura noastră a fost promovată pentru prima dată de Dimitrie Cantemir cu un secol mai târziu, aducând argumente asemănările unor cuvinte din limba română, însă, insistând pe superstiții şi mitologie, subliniind"cultul străvechi al Daciei". (*Descrierea Moldovei* de D. Cantemir").

In a doua jumătate a secolului XIX, ideea latinității este promovată cu asiduitate ca "cea dintâi mare aventură spirituală a Ardealului" (Lucian Blaga, *Şcoala ardeleană-latinistă,* în Vremea, nr.726, din 28 XI 1973, p.7), iar B.P.Haşdeu, încă tânăr fiind, (1860), prin articolele sale insistă asupra problemei dacilor, (*Pierit-au dacii?)*, arătând că Traian a subjugat numai daci, nu i-a exterminat în războaiele cu romanii. Interesul asupra soartei dacilor l-a avut şi Vasile Pârvan, care în *Getica* (1926) încearcă să analizeze *protoistoria Daciei.* Această nouă orientare a fost promovată, pe plan literar, de revista *Gândirea*, ce a apărut prima oară la Cluj, care a publicat în 1921 un articol semnat de Lucian Blaga, intitulat simtomatic *Revolta fondului nostru nelatin. (Gândirea*, I, 1921, nr.10, p.181-182, studiul este reprodus în *Ceasornicul de nisip,*1973, p.47-50). In *Isvoade (*1972,p.170) Lucian Blaga pune un accent deosebit pe *dacismul* nostru. Insă,t ot el recunoaşte mai târziu că acest articol are *stângăcii juvenile.* Tot în acest context filosoful afirmă că *orgoliul latinității noastre e moştenirea unor vremuri când a trebuit să suferim râsul batjocoritor al vecinilor, care cu orice preț ne voiau subjugați. Astăzi e lipsit de bun simț.* (L.Blaga, *Izvoade,*1972, p.170),

După cum se observă istoria, prin oamenii de cultură, consemnează că suntem latini, având următoarele caracteristici: limpiditate, raționalitate, cumpătare, iubitori de formă *dar vrând-nevrând suntem mai mult însemnatul procent de sânge slav şi trac, ce clocoteşte în ființa noastră, constituie pretextul unei probleme, care ar trebui pusă cu mai multă îndrăzneală.* (L.Blaga, *Ceasornicul de nisip,* 1973, p.47). Analogia pe care o face, de data aceasta poetul Blaga, într-unexperiment biologic *al încrucişării unei flori albe cu una roşie a aceleiaşi* varietăți, prin *acest exemplu,* încearcă să sublinieze faptul că *în spiritul românesc* <u>*dominanta*</u> *latinității, liniştită şi prin excelență culturală* coabitează cu alte spirite cu care ne-am încrucişat. *Avem însă şi un bogat fond* <u>*slav-trac*</u>*, exusperant şi vital(…) Simetria şi armonia latină, nu e adeseori sfârtecată de furtuna care fulgeră molcom în adâncurile oarecum metafizice ale sufletului românesc. E o revoltă a fondului nostru nelatin.* <u>*Suntem morminte vii ale strămoşilor.*</u> (L.Blaga, *Ceasornicul de nisip,p.48).*

Mulți cercetători au încercat să revalorizeze fondul autohton al limbii române şi a originii neamului nostru. In acest context un rol important l-a jucat personalitatea lui Zalmoxe ce apare la mulți scriitori ca profet. (*Zalmoxis.Mister Păgân* de L.Blaga,Cluj,1921). Tot în cadrul acelei viziuni filosoful născut la Lancrăm, se întreabă: *De ce să ne mărginim numai la un ideal cultural latin, care nu e croit în asemănare* <u>*desăvârşită*</u> *cu firea noastră mult mai bogată. Să ne siluim propria noastră natură-un aluat în care se dospesc atâtea virtualități? Să ne ucidem corsetându-ne într-o formulă de claritate latină, când cuprindem în plus atâtea alte posibilități de dezvoltare?*

Atât Haşdeu cât şi Blaga au avut un interes deosebit pentru moştenirea dacică. La fel şi Mircea Eliade, care îl valorizează pe Zalmoxe, acesta fiind întruchiparea geniului religios al daco-geților, pentru că, în ultima instanță, el reprezintă spiritualitatea *autohtonilor* a acestor strămoşi aproape *mitici învinşi şi asimilați de romani.* (M.Eliade,*De la Zalmoxis la Genghis-Han, 1980, p.86).*

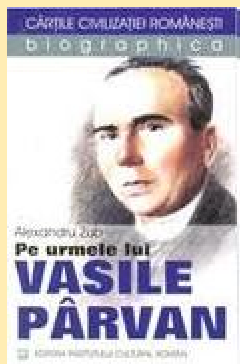
Interesul lui Blaga pentru strămoşii daci, care-i numeşte *oameni de pădure* (*Izvoade*

,1972,p.2001), este subliniat şi în *Elogiu* academic din 1937, dar şi în studiul *Permanența preistoriei,* din 1943 (*Ființa istorică,* 1977, p. 49-67). Atât în *Paşii Profetului,* cât şi în poemul *Zamolxe,* găsim analogii despre misterul păgân din munții Daciei. In acest context Eugen Todoran remarcă: *creațiunea autorului nu numai că este în concordanță cu istoria, dar legenda există în tradiția orală întocmai cum poetul a indicat-o în piesă.* (E.Todoran, *Dramaturgia lui Lucian Blaga, studiu introductiv* la teatrul lui Lucian Blaga, 1970, p.XII).

Filosoful recunoaşte că Vasile Pârvan în *Getica* a pus în circulație numeroase idei asupra mitologiei şi religiei geto-dacilor în care s-au strecurat coeficienți *de spiritualitate personală.* Spre aceaşi mitologie a alunecat şi cercetătorul, din păcate decedat, în urmă cu câțiva ani, preotul Dumitru Bălaşa un cercetător original privind rădăcinile geto-dacilor.

Autorul tratatului *Getica* susține că geții credeau într-un singur zeu de sorginte uraniană: Zamolxe. Nici Pârvan, nici Blaga şi Eliade nu au căzut de accord privind numele zeului dacilor. Unii îl scriu: Zamolxe, iar alții Zalmoxis. In contradicție cu Blaga care îi atribuia lui Pârvan susținerea monoteismului la daci, Radu Vulpe subliniază faptul că autorul tratatului *Getica* consideră religia geto-dacă *henoteistă.* Henoteismul nu-i caracterizează numai pe geto-daci, dar şi pe toate popoarele indo-europene. Spre deosebire că poporul de atunci de pe teritoriul actual al României l-a *păstrat mai pur decât alții.* (V. Pârvan, *Dacia. Civilizațiile antice din țările* carpato-*danubiene,* Ediția IV, 1967, p.162, nota 31 aparținând lui Radu Vulpe)

Realitatea este că, nici până în present nu s-a ajuns la un consens al istoricilor vis-ŕ-vis de caracterul religiei geto-dacilor.

La sfârşitul secolului XIX, Erwin Rhode în *Psyche* (1894), pag. 319/322) susține caracterul monoteist al religiei geto-dacilor. Această poziție a influențat pe Pârvan, pe Ioan Coman şi R.Pettazoni. Insă, pe de altă parte dualismul concretizat în Zamolxis şi Gebeleizis este susținut, pe la 1860, de G.Bessel, iar în sens ironian de A.D.Xenopol. Acesta din urmă este convins că la început religia dacilor a fost politeistă, ca a tracilor, dar datorită învățăturii lui Zamolxis ea s-a schimbat într-o religie reflexivă, având modelul lui Ahriman şi Ormuz. (Ion Horațiu Crişan, *Burebista şi epoca sa,* ed.II, 1977, p.448). Dar Mircea Eliade şi lucian Blaga consideră că aceste argumente şi dovezi, nu sunt îndeajuns pentru a reconstitui mitologia şi religia geto-dacă. (L.Blaga, *Saeculum,* 1943, nr.4, p.4), iar Constantin Daicoviciu scria în acest sens:*Metoda topografiei stilistice a mitologiilor ariene nu e decât o splendidă confirmare pe alte căi decât cele filologice, istorice şi arheologice al acestui caracter politeist al credinței strămoşilor. (Dacica*, 1968, p.18).

Firea poetică a lui Blaga îl face să vadă în versul Frunză verde un ecou al preistoriei. *Intrezărim în dosul cuvintelor un verde arhaic de mitologie şi magie a pădurii şi a zeităților vegetale. (Saeculum).*

Mircea Eliade a susținut, în secolul trecut, integrarea materialelor etnologice şi folclorice europene în *orizontul istoriei universale a religiilor. (*Mircea Eliade, *Historie des croyanus et des idees religieuses).*

Blaga publică în *Saeculum* un articol interesant în care se apleacă cu evlavie asupra ideii continuității multimilenară a culturii noastre folclorice şi ethnografice, considerând satul de tip arhaic reprezentantul preistoriei în lumea noastră istorică. (L.Blaga *Ființa istorică, p.60).* Incă mulți ani de-acum înainte vom mai avea revolta mitologiei în spațiul istoric românesc până când o va extompa europenizarea țării.

Continuare în volumul care se poate citi integral la

http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Al_Florin_Tene-Aventura_prin_dictiunea_ideilor.pdf

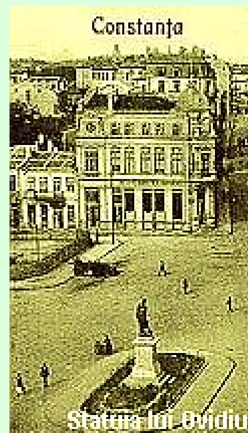

George Anca - Scenometrie teatrux

Fragment din eseurile care se pot citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul TEATRU

SUNT LACRIMAE RERUM

(seminar)

(lat.)

Ai de ce varsa lacrimi
(pentru lucrurile pe care le vezi)
VERGILIU,Eneida,I,462.

Exclmatia lui Enea,
care vede in Cartagina
un sir de tablouri din razboiul Troian

Raspunsurile la examenul de literatura universala si comparata,
An III, Litere-Teologie,Universitatea Valahia- Targoviste

Autorul epopeii intemeietoare Eneida impleteste-n aceste cuvinte aspectul rea al vietii: Sunt lucruri pentru care plang sau pentru care ai de plans , dar merge dincolo de aparente , descoperindu-ne de fapt ca Noi plangem in lucruri si de aceea ca Exista lacrimi in lucruri si simtim cum ne pica in suflet lacrimile lucrurilor pentru ca Lucrurile si ele plang.

Si atunci incep sa cred ca lucrurile lacrimilor sunt inimile oamenilor,ca, lacrimile lucrurilor sunt creatiile ce-au izvorat din sufletul omenirii, pururi inlacrimat in lucruri.

Violeta- Simona B....r

Traducerea se poate face in mai multe feluri:
Sunt lucruri pentru care merita sa plangi
Lucrurile plang in noi. Noi plangem in lucruri

Este usor a plange dar adevarata plangere - adevaratele lacrimi - e durerea simtita in suflet atunci cand suferi. Nu e o rusine sa plangi, dar lucrurile pentru care plangem,trebuie sa merite lacrimile noastre. Depanarea momentelor de tristete o poate face doar cel puternic, daca intr-adevar isi doreste lucrul acesta.

Dar lacrimile pot fi si de fericire. Ori atunci plangerea nu este provocata de o tristete ci de o mare bucurie.

Plangerea aceasta poate fi vazuta si in actiunile noastre ,in ceea ce facem.Nu trebuie neaparat sa ne curga lacrimile atunci cand plingem.Dar oricum ar fi ,lacrimile reprezinta un mod de a ne descarca sufletul bolnavde suferinta sau de ne a striga la ceruri bucuriile cele mari. Ioana (Savu) Ilie.

Si lucrurile au lacrimi; si lucrurile plang-metafora personificatoare a strabatut veacurile,depasindu-l pe Vergilius si epopeea sa. Descoperim sensul adanc al lucrurilor pentru care plangem sau pentru care merita sa plangem, descoperim ca sunt lucruri pentru care avem de plans ,ca exista lacrimi in lucruri, lacrimi care ne picura in suflet.

Lacrimile lucrurilor sunt, poate, creatiile izvorate din sufletul omenirii, operele nemuritoare ce dainuie peste un timp inlacrimat in lucruri.

Claudia -Aurora (Z...fir) C....ru

Sunt lucruri pentru care plang, pentru care ai de plans ;Exista lucruri si lucruri, si lucrurile plang.

Cugetarea a invins furtunile, oricat de pustiitoare ale timpului si este interesanta de tradus si astazi. Sa descoperim sensul adanc al lucrurilor pentru care merita sa varsam lacrimi din ferestrele sufletelor (ochii), larg deschise in fata adevarului, iubirii si artei.

Lacrimile lucrurilor ne picura in suflet tristete dar nu ne fac mai buni, mai toleranti, mai sensibili. Sa exersam acel juriu , «constiinta noastra», pe care intrebarile trebuie sa cada perpendicular pe ceea ce ne doare, fara nici un anestezic. Raspunsurile pot fi reci ca gheata dar tocmai de aici incepecalirea.

Sorina (H...r) I...ita

Sunt lucruri pentru care merita sa plangi

Aceasta sintagma, consideram ca este revelatoare pentru a ilustra iubirea. Iubirea , sentimentul atat de profund, inmagazineaza intreaga energie vitala a omului. Fara iubire, pamantul n-ar exista, intreaga omenire ar fi nimicita. Viata in lume este atat de trecatoare, noi suntem muritori, suntem supusi pacatelor. Nemurirea am pierdut-o prin pacatul protoparintilor nostri Adam si Eva, in urma savarsirii, moartea a venit in lume. Insa, prin atotbunatatea lui Dumnezeu I s-a ingaduit omului sa revina la starea initiala. Omul este supus greselii insa necontenit trbuie sa acceada spre refacerea legaturilor cu Dumnezeu. Starea decazuta este necesar sa fie depasita prin respectarea poruncilor si implinirea, desavarsirea virtutilor. Una dintre cele trei virtuti: credinta, nadejde si dragoste, vine sa intregeasca finalul act pe calea desavarsirii prin dragoste.

Dragostea, atat de simplu , sau revelator, este prezentata in paginile Sfintei Scripturi - Capitolul 13-I Corinteni - careia i se dedica intregile surse umane prin evidentierea situatiilor carora apartin acestei lumi.

Nimic in aceasta lume, muritoare nu este mai profund decat iubirea. Iubirii i se subordoneaza toate lucrurile, toate manifestarile, toate simtirile simplului muritor atat de parvenit. Dintre toate categoriile iubirii pentru una singura merita sa plangem pana in momentul final - pentru iubirea lui Dumnezeu. Trinitatea, deofiintiunea lui Dumnezeu se manifesta prin iubire. Iubirea fata de oameni atat de marginita este mai presus de orice. Vedem ca Dumnezeu prin necuprinzatoarea Sa iubire fata de propria-I creatie, Ne-a trimis pe unicul Sau Fiu pentru ca sa ni se ierte pacatele. Mantuitorul ne exemplifica iubirea prin Insasi viata Sa - modelul desavarsitei iubiri=modelul Hristos. Il vedem pe Hristos propavaduind in mijlocul Apostolilor, vedem iubirea fata de vamesi, farisei, fata de prigonitorii care L-au rastignit. Prin smerenia sa, iubirea vine ca o dovada a dumnezeirii, chiar si dupa a indurat atatea ispite, dureri, batjocoriri, tot a continuat sa ne iubeasca. Marea Sa iubire o vedem cand si pe cruce iarta pe talharul din dreapta Sa, cel care-si recunoaste pacatele, dar si in momentul incredintarii Maicii Sale Sfantului Ioan Evanghelistul, ucenicul Sau Preaiubit.

«Iubirea de vrajmasi» - o porunca atat de greu de indeplinit pentru zilele de azi, vine sa continue jertfa Mantuitorului prin jertfa noastra, cotidiana in vremurile acestea. Cel ce nu iubeste ni sa nu se gandeasca sa fie mantuit. Iubire aproapelui vine ca o incununare a tuturor faptelor Mantuitorului. Zi de zi aproapele nostru este asuprit, batjocorit, scuipat, defaimat, insa noi, contemporanii ne prefacem ca nu vedem.

Merita sa plangem cu lacrimi amare pentru Mantuitorul nostru Iisus Hristos, pentru desavarsirea noastra in Iisus.

Valentina V...le

Sunt lucruri pentru care poti sa plangi ne spune Vergilius sau poate incearca sa ne duca cu gandul ca sunt lucruri vrednice de plans; dar in fond plansul ce este? O eliberare sau o slabiciune? O recunoastere a incapacitatii de a trece peste ceva? O neputinta de a te cunoaste pe tine insusi pe tine insusi dincolo de propriile-ti limite? Sau daca-ti cunosti limitele si nu poti trece peste ele? Nu poti rupe acele bariere care sunt un dat. Sau poate ca plansul e sublim, e plansul de fericire, de impacare cu sine, cu aproapele, cu divinitatea. Orice lucru are duoua aspecte:pozitiv si negativ. Spre exemplu focul poate avea semnificatia iadului si ale limbilor de foc ale Duhului Sfanrt; focul arde dumnezeieste,sfintitor, impaciuitor sau poate fi osanda vesnica.

Si plansul are la fel doua sensuri: zbucium, neliniste, durere, neimplinire sau linisyte, fericire, izbanda care vine dupa neliniste, caci linistea nu-ti poate veni decat dupa furtuna. Esti om si esti nemultimit ca esti nemuritor? Sau tocmai trecerea pragului morti este fericirea deplina? Sunt lucruri vrednice de plans, sunt lucruri pentru care poti sa plangi, iti este permis sa plangi, sau nu le poti obtine pana nu plangi; nimic nu este intimplator si acest dat care este conditia umana este in aparenta un lucru de plans dar care iti ofera solutia spre nemurire, omul fiind chip al Lui Dumnezeu are posibilitatea sa se indumnezeiasca avand ca solutie a fi urmator lui Hristos care a fost si Om si Dumnezeu. Plansul si tanguirea pentru pacatele noastre ofera plansul intru fericirea vesnica in comuniune cu Dumnezeu.

Loredana G....ea

Vergiliu, un mare poet al antichitatii este si unul dintre marii creatori a unor versuri cat mai profunde si mai originale . Citatul Sunt lucruri pentru care plangi se oglindeste in viata poetului, in destinul sau tragic fiind exilat la Tomis, departe de familia sa, din cauza versurilor sale. Aici, la Tomis, in singuratate si in timpul iernilor care i se pareau deosebit de aspre, durerea lui ii inspira versurile in care plange dupa cei ramasi acasa.

Exista si lucruri prin care plangi, iar Vergiliu exprima cel mai bine acest lucru prin ideile exprimate in versurile sale. Versul sau este manuit cu mare abilitate, de expresie celor mai inalte sentimente umane. Exista si lucruri dupa care plangi iar suferinta provocata, inspira si da versului o deosebita expresivitate .

Simona N...u

Sunt lacrimae rerum-plansul lucrurilor sau sunt lucruri care plang; sunt lucruri pentru care merita sa plangi , lucrurile plansului (foloasele plansului).

Toate capodoperele literaturii universale sunt adevarate la crimae rerum. Tot ceea ce este creat prin jertfa, sacrificiu sunt adevarate lacrimae cristaline, pure , desavarsite, care stiu sa atinga perfectiunea, ele sunt lucrurile plansului, sunt rezultatele, pline de sacrificiu ale autorilor istoviti de munca, cu gene ostenitesi istoviti de cautarea absolutului.

Creatia lor care a necesitat»plansul»(sacrificiul) ne face pe noi sa exprimam sunt lacrimae rerum adica sunt lucruri pentru care merita sa plangi,doar prin simplul fapt ca exista.Si din plansul lucrurilor lui izvoraste plansul lucrurilor noastre.

Plansul aduce mantuirea, aduce capodopera, insusi Mantuitorul a plans in sinea Lui: «Eli,Eli,lama sabactani» - «Dumnezeul Meu,Dumnezeul Meu pentru ce M-ai parasit» sau «Doamne, iarta-le lor ca nu stiu ce fac». Mantuitorul plangea, ii plange sufletul, la fel si Maica Domnului insa prin «plans», «jertfa», «sacrificiu» ne-a adus mantuirea, a invins moartea. Iata cel mai mare folos al lucrurilor planse.

Lucrurile plang-plangi si tu cu ele. Plansul unuia imprumutat cu plansul tau si al celuilalt sa se amestece in «plansul lucrurilor» cel mare care sa dea siguranta, originalitate unui concept ca al celui de «literatura universala».

Lacrima mea, a ta sa fie doar o picatura din oceanul denumit sunt lacrimae rerum.

Elena Otilia Voicilas

Citiți mai departe în volumul **SCENOMETRIE. TEATRUX** aflat la
http://sites.google.com/site/edituraonline/biblioteca/george-anca/George_Anca-Scenometrie_Teatrux.doc?attredirects=0

SCENE ÎN METRII DODIILOR

Poetul şi indianistul George Anca practica teatrul limbii române şi cu studenții săi de la Universitatea din Delhi. Probail unde-l pomenise Florin Mugur cândva, în România literară, ca promisiune dramaturgică, împreună cu Marin Sorescu. Dodii, Indodii, Măiastra în dodii, Doine în dodii sunt titluri ale acestui autor interesat discret de dramaturgie. Scenometrie şi teatrux sunt dodii ale sale din vara lui 2011. Scenometria ar fi bună, dar la el se pare că nu se referă atât organizarea scenei (sceno, da), cât la metrii oracolelor Pithiei în Dodona, dodii-tragodii la Eminescu, profeția Sfintei Duminici către Harap Alb, „dodia mea" - expresie folosită de Brâncuşi potrivit lui V. G. Paleolog, interlocutorul său la Paris şi Corlate. Iar Teatrux te poate duce cu gândul la Prințesa X a aceluiaşi Brâncuşi.

Am conversat din studenție, poate chiar în dodii. Şi în vreo trei emisiuni de televiziune. Abătându-mă şi eu, la o adică, de la teatrem, pe care-l observ în piesele mele, am purces la un teatru al călătoriilor şi iacătă ce discuții scenometrice am purtat:

„Mergeam deci pe Bulevardul Closetelor şi-n față la Muzeul Literaturii Române, fost pe vremuri Muzeul Româno-Rus şi mai pe vremuri casele Kretzulescu, mergeam pe-acolo şi peste cine dau? Peste poetul George Anca, directorul Bibliotecii Centrale Pedagogice, un tip dezlănțuit, imaginativ, debordant ca şi versurile lui şi ce-mi zice?

- Ce faci, bă? Nu mergi cu mine la Lisabona?

- Cum să nu? zic eu. Azi sau mâine?

-Treci mâine pe la mine pe la Bibliotecă, să punem totul la punct.

Deşi nu prea aveam eu încredere într-o invitație făcută la colț de stradă, m-am gândit totuşi că Anca îl invitase acum câțiva ani pe colegul nostru Ion Iuga în India şi poetul maramureşan se scăldase probabil în Gange.

Şi m-am dus. Anca a scos o chestie din care reieşea că în septembrie la Lisabona era un congres internațional de antropologie.

- Bine bă, dar ce legătură are asta cu mine? Eu nu sunt invitat acolo, pe chestia pe care o ai nu se specifică faptul că ai dreptul să inviți pe cineva şi mai ales ce legătură am eu cu antropologia ? Nici măcar nu ştiu prea bine ce-i aia!

- Astea-s amănunte inutile! răspunse sigur de el poetul. Uite, ia asta şi du-o la Televiziune, vorbeşte cu şeful tău Budescu şi ce, uite, aici nu-i şi o secție de antropologie vizuală? Explică-i lui Budescu că pentru asta te duci tu acolo!

Am mai contra-argumentat, am căutat să-i explic că n-am nimic şi aia nu-i o invitație şi tot astfel de amănunte fără rost. Poetul însă rămase de neclintit:

- Du-te cu chestia asta şi-ai să rezolvi!

Era în ochii lui atâta siguranță, deşi, ca să fiu sincer, îşi agățase totuşi un zâmbet batjocoritor pe buze.

- Bine! am zis eu, am luat chestia şi m-am cărat.

M-am dus la Budescu şi i-am arătat hârtia.

- Bine mă, spuse şeful meu, tu eşti nebun?

- Nu, de ce? am răspuns eu, după ce-mi etalasem pe față un zâmbet naiv, chiar uşor nătâng.

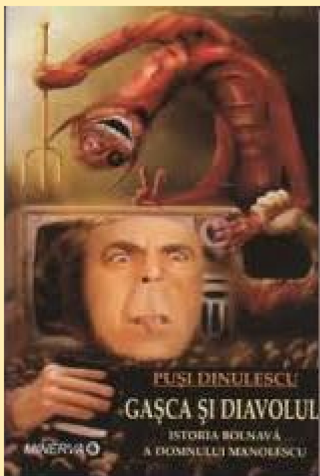
- Păi, aici n-ai nimic !

Când am ieşit de la Budescu, am dat peste adjunctul lui, Viorel Grecu, un tip mai hârşit prin relațiile culturale externe şi mă-ntreabă ce-i cu mine. Îi spun:

- Lasă, că se rezolvă! spuse el.

- Cum, mă?

Dar Viorel nu mi-a răspuns. După vreo două-trei zile Budescu a plecat în concediu şi Grecu a rămas să-i țină locul.Şi el, dragul de el, mi-a făcut un referat pozitiv. Pe care l-am dus la Conducere. Ajunsă la Emanuel Valeriu, care era omul nr. 2 în Televiziune pe-atunci, după Răzvan Theodorescu, sigur că nu s-a mai ocupat să cerceteze dacă era justificat sau nu referatul lui Viorel. Şi cu aprobarea lui, pe baza acelui referat, lucrarea s-a dus la Radio, unde era serviciul de Paşapoarte, fiindcă pe-atunci Radioul şi Televiziunea formau încă aceeaşi instituție, Radioteleviziunea. Iar chestii particulare în domeniu nici nu apăruseră cred."

Dodiile poetului oripilaseră (profetic?) pe alde Henri Zalis (în Scânteia), Viola Vancea (România literară), Nicolae Ciobanu şi Horia Gârbea (Luceafărul), Alex Ştefănescu (Ziarul de duminică), nu şi pe Adrian Maniu, Dimitrie Cuclin, Mircea Eliade, Eugenio Montale, Amrita Pritam, şi nici pe mine, care m-am exprimat astfel mai deunăzi:

„Tot un nebun trebuie socotit şi George Anca. Deşi din aceeaşi generaţie cu Adi Cusin, el pare mai contemporan cu nebunii de nouăzecişti Vinicius sau Ianuş prin dezmăţul dezlănţuit. / Dar dacă Ianuş sau Vinicius hălăduie prin sex, mai potolit, Anca hălăduie prin India. / Care devine un fel de sex al memoriei, care fecundează parşiv tot ce prinde în cale. / Pentru el confruntarea cu tropicele şi cu aglomeraţia besmetică şi vraiştea Orientului, parcă neaşteptată şi de aici sperietura îl duce într-un delir prin care pofta lui de soare şi aer nu mai ţine cont de chingile în care ne-am strâns odată ce am înclinat spre Occident” (Puşi Dinulescu, Gaşca şi diavolul Istoria bolnavă a domnului Manolescu, Minerva, 2009, p. 299).

Ca regizor nu ştiu cum aş căuta şi mai ales găsi „scenometria” acestui „teatrux”. Are cine printre tinerii postmodenişti, dacă nu post-teatru. Avanscena este pregătită. Nu e glumă. Totul grav, poetic. Dodii. „Zodiile dodiile / dodiile zodiile (Măiastra în dodii). Theatre a deux (Succes, Rada, Orhidee), personaje în paranteză, la grămadă, ca la rugby, ca-n Ubu (Mureşan – Eminescu, Lumea fără coloana lui Brâncuşi, Templu în elicopter, Pastişă în grup), dar şi piese „lungi”, oarecum după tipic, până la eunuci.

Succes, Radha / Good luck, Radha a fost citită public de Nesha Hanif şi Peter Hook, în Delhi, şi de Irina Petrescu şi Răzvan Ionescu în Bucureşti. Vasile Menzel şi Carmen Pesantes au recitat un fragment din Măiastra în dodii, la Dalles, iar Veronica Anghelescu a compus muzica unui oratoriu pe acelaşi text al lui George Anca. De atât a avut parte până acum scenometria nevăzută şi necunoscută încă, parcă dinadins, ca de frica judecătorilor de dodii. Vânt în pupa, generaţii s-or sesiza. Iată câteva replici-tâlcuri.

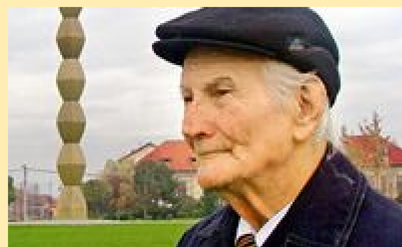
JEAN

Şi eu sunt crişarian... pentru tine mă răscol... sunt şi actor... regia e libertatea mea... toţi vom fi ce-am fost, nu? nici moderni, nici eterni... morţilor le e dor de prieteni... doinele se supărară... copiii se înecară. (Succes, Radha)

Venise un tânăr în soţietatea noastră, mi s-a părut potrivit şi pentru pendada teorilor, cu un devotament pentru mine, nu şi pentru voi, are oasele de mai diamantini fractali şi vocea de cu-a îngerilor viersuire, ne auzim şi noi, nume, dicţii, tragedie, o plimbare de grădină şi poate nu schimbăm o vorbă în de toţi cum ne răsună cinstea a-i căuta pe-un tânăr şi teorii tuturor universurilor fractalizate-n vreme să-le semnalizăm o invitaţie şi ei să reînvârtă bolta-sămânţa-haosul, ne mai aerisim, sacrăm fiind sacraţi de sus în jos, aristocratic, în nume andreian - (Mureşan – Eminescu)

Alţii îşi vor zice poate că de ce nu o scriseiu într-un stil reformat, cu cuvinte noă şi nu o tipariiu cu litere străbune? Respund că scopul meu fu a scrie cât se poate mai popular, ca să fiu înţeles şi de cel mai depre urmă dăscălaş, apoi de şi mă folosiiu ici, colea câte de un cuvânt nou, nu lipsiiu a'l spica cu altul vechiu şi cunoscut. Cât pentru litere, n-am să zic nimic, căci scopul mă desvinuie deplin. (După Salzman)

Nu se mai întoarce. rugină de sfinte moaşte din arca lui Noe din crucea lui Hristos. din şiră. tăcere. ax lovit. Târg Efesjiu. Brâncuşi. Usha Aurusha. Paris Corlate până-n 17 în patru dodii. mahasamadhi. te-ai speriat se repară. nu mai există n-a existat. Chicago Ghiocea. filiera masonică filiera evreilor filiera homosexualilor filiera escrocilor. evreii l-au ajutat pe Brâncuşi. şase milioane 17 module în patru. nu se putea transporta întreg de serpentine.

(Lumea fără coloana lui Brâncuşi).

http://www.pestisani1969.ro/media/tanase-lolescu.htm

Citiţi mai departe în volumul SCENOMETRIE. TEATRUX aflat la http://sites.google.com/site/edituraonline/biblioteca/george-anca/George_Anca-Scenometrie_Teatrux.doc?attredirects=0

Ecouri după întâlnirea de la Vila Sfetea (astăzi Vila Ursu) de la Tismana

(continuare din numărul trecut)

Discuțiile cu prof. univ. Alexandru Melian au continuat şi pe e-mail. De bună seamă că dânsul ca un om de meserie ar vedea cu ochi buni o revistă de colectiv, cu o redacție în care voluntariatul e musai să fie singurul mod de acțiune în lipsa susținerii instituțiilor culturale abilitate, care promovează nişte aberații pe plan național - inclusiv site-uri inutile şi nefuncționale - plătite cu bani grei de către guvernul actual, complet incompetent.

Noi, (eu şi d-l Artur Silvestri ca fondator) am relansat "Semănătorul" pe baza documentelor programatice ale primilor lui directori, Vlăhuță şi Coşbuc, respectând chiar şi formatul: sumar, editorial, proză, poezie, reportaj sau teatru, critică literară, adică exact ceea ce avem acum! Domnul prof. Melian ar înclina însă spre un format nou şi nişte principii programatice în pas cu vremurile actuale: *"Pentru ca o revista, fie si on-line (cum este "Gândul" de exemplu), în numele unor idealuri, a unor principii si a unui program, trebuie sa-si asume rolul de lentila îndreptata spre realitatea prezenta, în complementaritate cu cea trecuta si viitoare. De aici structurarea ei pe câteva orizonturi concretizate în rubrici: articolul de fond si una sau doua tablete sustinute de personalitati ale culturii noastre, pe prima pagina, realitatea social politica, viata culturala, activitatea sportiva, istoria care vorbeste prezentului (sau reflector peste timp), pagini aparute în Editura Semanatorul on-line, "perle" din gândirea si limbajul politic, din faptuirile ARP, va poftim în Tara Gorjului, din Samanatorul secolului trecut etc etc. Sigur ca realizarea acestui obiectiv cere oameni gata sa se daruiasca si efort cât încape. Poate ca n-ar fi rau sa faceti un apel public, pe toate caile avute la dispozitie, de participare voluntara la realizarea unui asemenea proiect."*

De bună seamă că d-l Melian ne dă sfaturi de profesionist şi vom încerca să facem un nou format dar nu vom intra noi în acest fel în rândurile literaturii "cazone" şi de "canon restrictiv", cum zicea d-l Silvestri? Apoi, există sute de reviste literare cu un astfel de conținut "clasic". Probabil că vom mai face şi noi una în paralel cu revista Samanatorul, care nu este o revistă literară clasică ci o colecție de fragmente din scrierile apărute la Editura online, pentru a-i facilita cititorului o idee mai clara despre scrierea sa. La apariție, criticii nostri literari mi-au trimis imediat articole dintre cele mai diferite. Le-am spus să le trimită la cele peste 100 de reviste ARP create de Artur Silvestri pe 100 de tematici diverse deoarece eu le cerusem sa se limiteze strict la autorii noi Sămănătorul. Ce rost are să mai creez eu o revistă pe lângă cele deja existente? Aş putea eu face față la o avalanşă de articole dacă aş deschide calea spre orice fel de tematică, la concurență cu cele 115 reviste ale ARP, eu însumi făcând parte din aceea rețea? Totuşi, poate va fi necesar să introducem treptat şi oameni şi rubrici noi dar nu neapărat formatul actual, ci cu ediții speciale alături de cea actuală. Cu voluntari însă, vom avea noi certitudinea că redactorii şi redactorii asociați nu se vor sătura de corvoadă gratuită şi ne vor lăsa cu fundul în baltă taman când ne va fi lumea mai dragă?

Mai sunt şi chestiunile tehnice, aspectul practic al demersului. După cum am anunțat, eu incep machetarea revistei pe data de 25 şi musai ca revista să fie lansată în rețea după 6 sau 7 zile. Abia pot face față acum dar când vreo zece redactori mă vor asalta cu cel puțin zece e-mail-uri, cu articole de 6 pagini din care voi fi nevoit să fac două, cu nemulțumiri, cu probleme?

Înainte de o revistă nouă însă, musai să creăm o echipă unită şi nişte oameni in posturile indispensabile, cum ar fi tehnoredactarea pe macheta actuală a revistei. Urgent, ne-ar trebui un tehnoredactor care a învățat sau va învăța Page Maker, pentru cazul când ar da, Doamne fereşte! gripa la iarnă peste mine şi medicii o mă pună la popreală, izolat în vre-un spital actual "reciclat de boculeți".

Deocamdată însă, n-avem decât un specialist inimos şi gata să scoată o rubrică nouă sau să ajute cu critica literară: însuşi d-l prof. Melian! Dacă va accepta bineînțeles să lucreze în formatul nostru de amatori, aşa cum a vrut d-l Silvestri. Adică, voluntar la "România tăcută şi tainică" a cărei facultate nu este alta decât îndelungata ei experiență de cobai al marilor imperii şi a unor conducători descreierați.

Pe Valea Tismanei

Ultima oră: D-l Melian ne-a donat două cărți valoroase, vom scoate o ediție specială!

Imagini inedite!

Citiți "Revista Sămănătorul" la adresele:

http://www.tismana.ro/samanatorul/index.htm
http://www.semanatorul/revista/index.htm

În această lună o pagină cu FOLCLOR!

ACCESAȚI SITURILE
ARTUR SILVESTRI
SI
MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

http://artur-silvestri.com/ http://mariana-braescu.com/

http://www.tomoniu.ro/

CITIȚI ZILNIC
BULETINUL INFORMATIV ARP !
PREŞEDINTE ARP:
MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

http://analize-si-fapte.com/

Fondatori: Al. Florin Țene, N. N. Negulescu, Doina Drăguț, Janet Nică

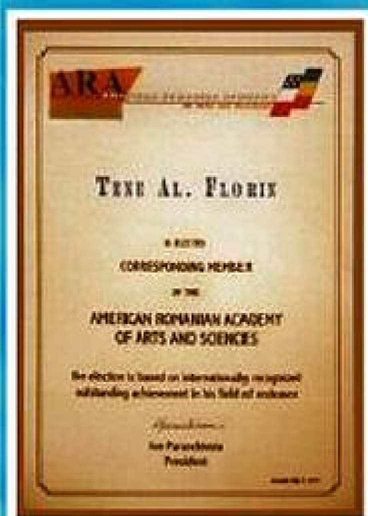
Constelații diamantine

Anul II, Nr. 8 (12)
August 2011

Revistă de cultură universală,
editată sub egida Ligii Scriitorilor Români

Scriitorul Al. Florin Țene, Președintele LIGII SCRIITORILOR ROMÂNI, a fost primit în Academia Americano-Română (ARA)

Cu o activitate de peste 55 de ani în domeniul creației literare și de promotor cultural, publicând până în prezent 44 de cărți și mii de articole de critică literară, eseuri, analize economice, reportaje, interviuri și anchete sociale, înființând cenacluri literare în diferite orașe ale țării, reviste literare, inclusiv Liga Scriitorilor Români, cu cele 30 de filiale în țară și străinătate, Al. Florin Țene a fost primit în Academia Americano-Română (A.R.A.), ca membru corespondent, în urma recomandărilor unor prestigioși scriitori, oameni de cultură și academicieni, din străinătate și din țară.

Academia Româno-Americană (A.R.A.) a luat naștere la Los Angeles, SUA, în anul 1975, din inițiativa unui grup de intelectuali români, ca o organizație non-profit, a cărei sarcină inițială a fost reuniunea intelectualilor români din exil într-un congres anual, având drept scop promovarea patrimoniului cultural românesc.

Subliniem faptul că din această Academie, având ca președinte și director executiv pe prof. univ. Ion Paraschivoiu (Canada), fac parte mulți oameni de știință și de cultură români din diasporă și din România, printre care: prof. George Palade (Premiul Nobel), Eugen Ionesco, Virgil Ghiorghiu, Mircea Eliade, Ioan Țepelea, Alain Bencon (Franța), Gheorghe Calciu-Dumitreasa, Dumitru Prunariu (astronaut),Ladis K. Kristof (USA), Willy, P.J. Legros (Belgia), Gabriel Țepelea, Augustin Buzura, Ilie Rad etc.

Confirmarea activității literare a colaboratorului nostru d-l Al Florin Țene, - preşedintele LSR - a statutului său de promotor cultural, este motiv de mândrie şi pentru «Sămănătorul», care îi urează sănătate şi viață lungă, bine împlinită!

Din carnetul unuĭ pictor

O vale plină de florĭ, o vale largă, ondulată, unde cît zăreştĭ cu ochiul, chilometri de jur în prejur nu vezĭ de cît florĭ, florĭ albe şi albastre. Şi sînt atît de dese că verdele ĭerbeĭ nu-l maĭ zăreştĭ de cît pe alocurea, ca o pală de fîn rar presărată! Toată cîmpia îţĭ pare un covor clar, plin de lumină şi culoare. In fund munţiĭ, de un albastru stins, abĭea se disting din cerul prăfuit, tot albastru şi el, dar un albastru de mătase din alte vremurĭ.

In mijlocul acestuĭ peisaj uşor şi tremurător de lumină, o clădire albă străluceşte sub razele de argint ale soareluĭ de Iulie. Suprafeţe largĭ, simple, presărate cu ochiurĭ micĭ cît pumnul, orĭ cu ferestruĭ lungueţe pe unde numaĭ pisica ar putea să se strecoare; sus, sub streaşină, un şir de arcade capriţioase, susţinute de coloane scurte şi îndesate. O singură uşă, ferecată în piroane cu măcĭulie groasă, căptuşite cu table de fĭer, serveşte de intrare. Lateral, cîteva ferestre maĭ largĭ, tot sus, aproape de streaşină, lăsînd în jos spre pămînt aceeaşĭ largă suprafaţă simplă şi luminoasă.

Aceasta-ĭ *cula* din Gorj.

Cuvîntul nu'mĭ este noŭ. La noĭ în Buzeŭ culă, spuneau băeţiĭ din sat cînd eram la şcoală, este o casă cu totul şi cu totul de piatră de crezĭ că-ĭ dintr'o bucată. La uşa caseĭ un lacăt cît hîrdăul. Inăuntru sacĭ cu galbenĭ şi pĭetre nestimate. Dar lacătul şi ceĭ doĭ soldaţĭ de piatră ce stau la uşă nu te lasă să intri; numaĭ cu iarba fiarelor aĭ putea să deschizĭ lacătul şi să pătrunzĭ înăuntru, dar dacă nu eştĭ bun la Dumnezeu, soldaţiĭ de piatră închid poarta şi acolo putrezeştĭ.

In Gorj *culă* e o casă-cetăţue de unde la vreme de nevoe boeriĭ să poată trage cu puştile stînd la adăpost, iar în vremurĭ de linişte să-şĭ poată din balcon, de sub acele arcade înflorite, sorbi ciubucul şi cafeaua uitînduse cu ochianul cum muncesc oameniĭ pe cîmp, orĭ pĭerzîndu-şĭ privirea în albastru de catifea al munţilor.

Din toată ţara numaĭ în Gorj am găsit architectura aceasta atît de măreaţă, atît de simplă şi puternică, atit de armonioasă în totul eĭ. *Palatul dogilor răsturnat*, alb şi maĭ puţin înflorit, asta e vechea architectură civilă a Gorjuluĭ. Aceeaşĭ opoziţie de largĭ suprafeţe şi arcade susţinute de coloane viguroase. Acolo masa e susţinută de pilaştri; la noĭ greutatea bazeĭ se termină prin dantela de coloane şi ferestrele de lîngă coperiş. Aceeaşĭ armonie; dar acolo, lîngă San Marc, bogăţie de artă şi lux, la noĭ, în mijlocul florilor, în miros de sulfină şi de fîn proaspăt, o modestă casă boerească, albă şi fără de nicĭ o podoabă.

Evident nevoea de a se apăra a creat această architectură; dar această nevoe nu s'a simţit oare peste toată ţara romînească?

De ce numaĭ în Gorj acest fel de clădirĭ?...

Din Sămănătorul, anul I, vol. II. - No 27 din 29 septembrie 1902

Alt lucru interesant în Gorj sînt porţile curţilor ţărăneştĭ. Casa e de multe orĭ o colibă, poarta e totul. Am intrat în multe case de acestea căcĭ mă aşteptam să găsesc lucrurĭ preţioase, dar n'am găsit nimic. In *Corneştĭ* am păţit acelaşĭ lucru. Nimic de cît poarta. Cinstea luĭ, fala luĭ este poarta. Şi l-am văzut pe bătrîn, — sărmanul! I-aŭ murit toţĭ copiĭ şi baba, şi a rămas singur; vecinele îĭ daŭ să mănînce

L'am văzut desculț și cu ițarii cîrpiți, în fața porții lui ce ar merita să fie poartă la un muzeŭ de artă națională.

— Moșule, cum ți-a venit în gînd să facĭ minunățiile astea?

— Ia așa!

— Aĭ maĭ văzut unde-va?

— Ba; din capul meŭ!

De o architectură, de un lux în ornamentare!.. Stîlpiĭ cu treĭ rînduri de colonete înflorite din daltă se detașează pe o broderie de ornamente geometrice; tăbliile porțiĭ toate împodobite cu scobiturĭ complicate, iar arcul ce unește stîlpiĭ, avînd crucea la mijloc, e înflorit ca o cosoroabă de casă veche. Pe un stîlp, data: 1884.

Totalul, detaliile, ornamentele, amintesc stilul arab; de unde?... De unde un țăran din fundul Gorjiuluĭ care nu știe ceti, doar să se iscălească a învățat, să lucreze ceva atît de frumos, care să se apropie atît de mult de stilul arab?... Și nu numaĭ el, nu numaĭ poarta luĭ, ci maĭ toate porțile din Gorj au acest caracter. Prin ce influență?

*

Un alt lucru curios sînt furcile de tors. Ciobaniĭ, știe toată lumea, petrec 4—5 lunĭ pe an cu oile sus în vîrful munților. Cînd se întorc la cîmp și trec prin satul lor, trebue să aducă ceva în dar logodnicelor lor. Dar ce ar aduce un cioban maĭ nemerit de cît o furcă de tors? Furcile acestea la carĭ eĭ lucrează o vară întreagă, sînt o minune de răbdare și frumusețe. Pare o broderie așa de măruntă, că trebue să te uițĭ de aproape să poțĭ vedea toate firele. Toțĭ se întrec care să aducă furca cea maĭ frumoasă și se povestesc cazurĭ cînd ne maĭ putînd întrece în artă pe rival, au început să-șĭ arate și alte talente: s'au luat la bătae, și ciomegele lor de corn, — iarășĭ înflorite cu ornamente și ele,—aŭ trebuit să deslege care va eși biruitor din acest *turnoi* cavaleresc unde dalta nu maĭ era în stare să facă nimic.

Eĭ bine, multe din furcile acestea amintesc tot ornamentația arabă, ornamentație care pe ciomegele lor devine și maĭ precisă. Așa măciuca unuĭ cioban din munțiĭ Tismaneĭ cu ornamente architectonice arabe scobite cu multă măestrie și cu multă precizie de desen...

Am auzit de o presupunere că populația Gorjuluĭ ar fi dalmatino-venețiană. S'ar explica poate, căcĭ în Veneția foarte multe clădirĭ sînt maureștĭ; dar nu e prea hazardată această presupunere?

Dar oare arta asta civilă și țărănească nu este un reflex al arteĭ bisericeștĭ? Bisericile marĭ domneștĭ aŭ fost făcute de meșterĭ streinĭ din orient; aceasta e sigur, căcĭ prea multe forme orientale și in special arabe și persane se întîlnesc în architectura și ornamentația noastră veche, religioasă. Bisericile micĭ boereștĭ și țăraneștĭ sînt imitațiĭ saŭ înspirațiĭ după cele marĭ domneștĭ, iar țăraniĭ cînd aŭ avut ceva de înfrumusețat n'aveaŭ de la ce isvoare să se inspire de cît de la arta veche bisericească. Așa că eŭ socot arta țărănească o derivată a aceleĭ bisericeștĭ.

Este oare adevărată presupunerea mea? Chestia cred că merită un studiu cinstit și amănunțit, și pentru asta adresez rugăciunea mea oamenilor competențĭ, istoricilor, să ne lumineze.

STEFAN POPESCU.

iminentă. Toate preparativele fuseseră încheiate. Drumul fusese pardosit cu elogii. Chemările de mult făcute. Descinderea nu mai putea să întîrzie.

Într-adevăr, chemările fuseseră făcute. Revista, și așa într-o situație precară (nu izbutise totuși să se impună), își primejduia tot mai mult condiția, datorită neastîmpărului polemic al lui Chendi, care, tot înțepînd în dreapta și-n stînga, recoltase numai adversari. Nenorocirea era că adversitățile nu se îndreptau numai împotriva lui Chendi, ci, prin el și datorită lui, împotriva publicației. Pentru a se putea riposta amenințărilor, era nevoie de prestigiul unei personalități nu numai temute, dar și impunătoare. Acesta nu putea fi decît Nicolae Iorga, tînăr profesor universitar, de pe atunci nimbat de aura contribuțiilor sale savante în istoriografie, polemist redutabil, apropiat, prin convingerile sale, de orientarea de pînă acum a *Sămănătorului*. Chendi i-a solicitat colaborarea, oferindu-i chiar deschis direcția. Încă în ianuarie 1903, la cîteva zile după apariția articolului atît de măgulitor, *Semne bune*, i se oferă lui Iorga direcția. Cum a mărturisit peste ani N. Iorga, însuși Chendi, „în numele lui și al lui Iosif, prin scrisoare chiar, mi se pare, mi s-a propus să iau conducerea modestei reviste în alb veșmînt de mironosiță, fără chenare, fără ornamente, dar în care se zbătuseră pînă atunci atîtea războinice porniri"[1]. În 1905, cînd memoria era încă vie, va face aceste preciziuni tot în legătură cu venirea sa la *Sămănătorul*: „Cînd tinerii cari în 1902 vedeau murind în mînele lor *Sămănătorul* mi-au oferit mie să iau în cea mai deplină stăpînire această foaie, am stat pe gînduri, i-am rugat să mai cugete asupra acestui plan și n-am consimțit să mi se facă scrisoarea propusă sau să mi se înscrie numele ca director. Mărturisesc că nu-mi făceam iluzii mari. Mă așteptam la dușmăniile ce se țin lanț... Eram însă în acea dispoziție de spirit entuziastă pe care o crease în mine scrierea *Istoriei literaturii secolului al XVIII-lea*, scrierea *Satelor și preoților din Ardeal*, a lucrărilor acelora care mă apropiaseră mai mult de ceea ce a fost mai bun și mai înălțător în trecutul nostru. De aceea am primit, și nu dintr-o ambiție care mi-ar

[1] N. Iorga, *O viață de om*, vol. II, 1934, p. 111.

fi fost pe deplin mulțămită, cred, pe terenul istoric, și nici dintr-un scop material..."[1]

Propunerea lui Chendi era destul de bine calculată, polemistul știind că Iorga nu o va respinge, chiar dacă n-o va accepta în această formă. Istoricul încheiase la sfîrșitul anului 1902 colaborarea la *Epoca*, unde se încredințase că N. Filipescu îi va îngădui mai departe colaborarea numai cu prețul greu al alinierii în gruparea junimistă. Dar aici, printre toți tinerii junimiști (Mehedinți, Pangratti, P.P. Negulescu, Al. Florescu, Jean Miclescu ș.a.), nu putea dobîndi poziții fruntașe, chiar în ierarhia aceasta a colegilor de generație. Aceasta pentru că tinerii junimiști amintiți aveau pozițiile de pe acum consolidate, iar ascensiunea istoricului ar fi fost permanent oprită de inimiciția lui Maiorescu, care, în mod vizibil, nu-l agrea de fel. Iar numai pe sprijinul lui Filipescu (și cel întrucîtva posibil al lui Petre P. Carp) nu se putea conta. Filipescu, mai tînăr junimist (venit aici din tabăra conservatoare condusă de Cantacuzino-Nababul), deși se număra printre fruntașii grupării, ocupa și el o poziție mai joasă decît aceea autoritar deținută de Maiorescu, care-și avea tinerii săi, de el selectați și preparați. În aceste condiții, lui Iorga îi convenea de minune să preia „modesta revistă" unde își putea continua publicistica întreruptă la *Epoca*, avînd la dispoziție o tribună de unde să-și urmeze (de astă dată despovărat de constrîngerile unei gazete de partid) militantismul, în valorile și utilitatea căruia credea.

Iorga a acceptat, în consecință, să colaboreze și să îndrumeze revista. A respins însă oficializarea noii direcții, deși deținea efectiv îndrumarea ei, foarte vizibilă peste tot. Calculele lui Chendi, atît de bine aranjate, se vor dovedi însă mult dezavantajoase pentru el. Un Nicolae Iorga nu putea admite să se supună consiliilor și gusturilor lui Chendi, care pînă acum stăpînea nestingherit destinele publicației. Conflictul — dur — era inevitabil. Mai tîrziu, Iorga a și mărturisit aceasta: „Probabil că în intenția lui Chendi nici nu era să aibă de la mine altceva decît hermina universitară, fără o contribuție reală, și, desigur, dacă aș fi știut-o,

[1] N. Iorga, *Împotriva clevetirilor*, *Sămănătorul*, 25 decembrie 1905; apud *O luptă literară*, vol. II, p. 193—194.

Continuare din numărul trecut. Cu paginile care au fost inserate în nr. 3, 4 şi 5, încheiem preluările din volumul critic al lui Z. Ornea - «Sămănătorismul», ed. Minerva, Buc. 1971. Redacția de la Tismana, a fost preocupată doar de etapa directoratului Vlăhuță-Coşbuc şi până la captarea lui Iorga în fruntea publicației.

nu i-aș fi stricat socotelile, dar nici n-aș fi primit una din acele figurații care m-au dezgustat totdeauna, lăsîndu-le bucuros altor amatori. Unde sînt, înțeleg a face ceva, iar acest ceva înțeleg să-l leg de linia trasă, a vieții mele însăși."[1] Chendi era destul de jenat de noua întorsătură a lucrurilor, care, în loc să-i fie favorabilă, se anunța fatală. Cam din această perioadă trebuie să fie scrisoarea lui Zaharia Bîrsan către Sextil Pușcariu (nedatată în volumul unde e reprodusă), în care îi comunică vești despre cei de la *Sămănătorul*: „...Chendi era slab și foarte abătut... Mi-a spus că o duce bine. Iorga a luat direcția *Sămănătorului* ș.a."[2] Provizoratul a durat aproape un an. Probabil că spre sfîrșitul anului 1904 sau începutul anului 1905, Chendi, dezamăgit, părăsește redacția. (În 1904, semna o singură dată, ultima colaborare, fiind din februarie 1905.) Oricum, de la venirea lui Iorga, rolul său se micșorase treptat, pentru a înceta apoi prin 1904 într-o înfundată iritare ce vestea neînduplecate răzbunări. În colecția de documente literare îngrijită de Torouțiu, se află o scrisoare, cu ton de demisie, trimisă de Chendi lui Iorga. Scrisoarea e nedatată (mai mult, e inserată de vreun secretar al profesorului în caietul de scrisori pe anul 1910). Sigur nu o putem data. Probabil că e scrisă în 1904, după revenirea în redacție a lui Ion Scurtu, în permanentă ostilitate — se știe — cu Chendi. „Împrejurări independente de voința mea mă silesc a mă despărți de *Sămănătorul*, la care am muncit și eu cu drag și cît mi-a stat în putință. Țin să vă aduc la cunoștință, pentru ca să nu-mi comentați ca lipsă de interes încetarea mea de a-mi mai face datoria..."[3]

5. *Sămănătorul* intra la începutul anului 1903 într-o nouă perioadă din istoria sa. Treptat a devenit vizibil faptul că etapa aceasta era nu numai una nouă, ci esențial deosebită de cele precedente. Aceasta o constată nu numai istoricul literar, aplecat azi asupra colecției revistei, ci, cu siguranță, au înțeles-o și contemporanii.

[1] N. Iorga, *op. cit.*, p. 113.
[2] Sextil Pușcariu, *op. cit.*, p. 262.
[3] Torouțiu, *Studii și documente literare*, vol. VIII, p. 220.

Colaborarea lui Iorga începe domol, fără a vesti, din chiar momentul debutului, rafalele — lungi — care vor urma. La 4 mai 1903 (an. II, nr. 18), Iorga semnează articolul *Cu prilejul dispariției Tribunei*, plasat în fruntea sumarului. Tema nu era deosebit de semnificativă. Evenimentul mai fusese comentat aici și de Scurtu, într-un articol apărut cu vreo două luni mai înainte. Mai important e însă faptul că în același număr mai semnează și *Cronica săptămînii* (scriind despre *Pictură și datini naționale*), de obicei atribuită redacției. În numărul următor (190, din 11 mai 1903), sumarul înscrie din nou două articole de ale lui Iorga (*Trădători și patrioți răi* și *Din ale neamului nostru*). Cronica revistei îi este atribuită. În sfîrșit, în nr. 20, apare articolul său *O nouă epocă de cultură*. Acesta prezintă de acum semnificații adînci. Mai întîi că e semnat de Iorga, anunțîndu-se astfel, implicit, că el girează responsabilitatea procesului, pe care-l marca noua epocă de cultură. Aceasta e, firește, direcția sămănătoristă, apărută de cîțiva ani buni, dar relevată acum cu vocea tare a lui Nicolae Iorga. Acesta e vestitul, mereu comentatul articol (asupra căruia și noi vom mai reveni) care reclama „coborîrea" libertăților (socotite îndestulătoare) în moravuri, se ridica împotriva înstrăinării, cerînd răspîndirea culturii naționale în toate mediile prin cărți „pe rîndurile inspirate ale cărora să cadă deopotrivă lacrima înaltei, bogatei doamne și a sătencii". Articolul se termina imperativ, vestind un ceas al dilemei fatale: „O nouă epocă de cultură *trebuie* să înceapă pentru noi. *Trebuie*, sau altfel vom muri."[1] E, într-un fel, articolul-program al noii perioade din istoria *Sămănătorului* și — am putea spune —, de fapt, începutul epocii dinainte preparate, sămănătoriste, în istoria culturii și a literaturii românești. Spiritul lui Iorga e de acum ușor detectabil în paginile revistei, vegheate cu atenție de profesor. Cronica săptămînii îi va reveni de acum încolo lui, și conducerea, în fapt, a direcției publicației îi este atribuită (sau și-o atribuie), spre dezamăgirea răzbunătorului Chendi.

O dată cu Iorga, la *Sămănătorul* apare (invitat, probabil, tot de Chendi) și Ovid Densusianu. Filologul se afla acum în foarte bune raporturi cu colegul său Iorga, și noul rol al

[1] *Sămănătorul*, nr. 20 (18 mai), 1903.

"Pericolele folosirii e-mail-urilor în mod neprotejat"

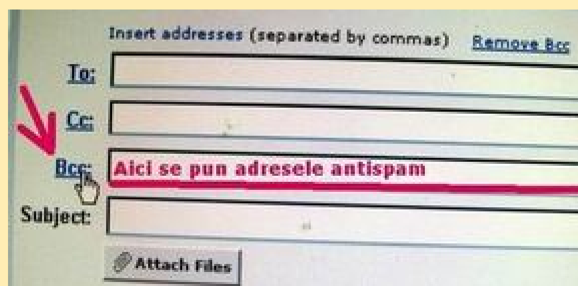
Sau ce poţi păţi din cauza lenei sau a folosirii adresei personale pentru siturile de socializare

PUŢINĂ ISTORIE:

Incă din luna martie 2009, precizam ce trebuie să facă cititorii pentru a-şi feri adresa personală de spamul zilnic: <u>atunci când trimitem dintr-o dată un e-mail la mai multe adrese, trebuie plasăm acele adrese în căsuţa Bcc sau Cci</u>

Dădeam şi două imagini cum se activează aceste căsuţe de adrese! Le reluăm:

Anul trecut mai făceam şi următorul anunţ:

ANUNŢ! Va rugam insistent nu ne mai invitati ca sa va extragem documente aflate pe alte situri unde se intra cu parola si au alte profile: de prietenii, de jocuri, de jurnale, cum ar fi Netlog, Hi5, Trilulilu, etc.

ATENŢIE MARE, RISCATI SA VA BLOCĂM ADRESA DACA MAI PRIMIM MESAJE CA ACESTA: ***„Am primit mesajul tau, intitulat "Buletin info Samanatorul nr. 2, februarie 2010". Am vrut sa stii ca l-am adaugat la lista mea Boxbe Guest."***

Adăugarea adresei noastre pe siturile dvs. de socializare duce la trimiterea către noi a numeroase e-mailuri SPAM. E in pericol în primul rând activitatea dvs., nu dorim o infectie de virusi si în consecinţă o sa va blocam accesul la Semanatorul! Am mai primit numeroase e-mailuri cu care ne pierdem vremea ca sa le ... stergem. Vă informăm că numai în statul NEW YORK, siturile de socializare Facebook si MySpace au exclus 3.533 de persoane acuzate de delicte. Nu putem deci angaja "Editura Semanatorul" in asemenea copilarii! In consecinta, nu deschidem conturi aiurea si nu raspundem invitatiilor.

Singurul site acceptat de editura este YouTube care nu are o politica agresiva daca se seteaza încă de la înfiinţare cu restrictii ca site public, ca site serios. Noi va putem trece orice video de acolo pe situl nostru de secvente video:

http://www.youtube.com/user/semanatorul

Delictul principal pe care-l fac unii pe Internet este VÂNZAREA adresei dvs. pentru reclama firmelor! Nu mai daţi adresa folosită la Semănătorul oricui! Creaţi alt cont pentru distracţii şi socializare pentru că iată ce fac şmecherii cu adresa dvs.:

bazedateemailro@yahoo.com, Vindem Baze date cu adrese e-mail Romania la super pret pentru o afacere de sucess!!

Oferim spre comercializare Baza de date adrese e-mail romania cu aproximativ 5 milioane de adrese unice si verificate la pretul rezonabil de numai 500 Ron. Baza de date cuprinde adresele de e-mail ale persoaneor fizice si juridice din Romania .Acum aveti sansa de a va promova afacerea, produsele sau serviciile intr-un mod eficient si ieftin avand un impact maxim la aproximativ 5 milioane de oameni. Aceasta baza de date contine adrese ale tuturor firmelor iregistrate la camera de comert , pe listafirme.ro cat si a persoanelor fizice ce activeaza in diferite domenii.

PUNEŢI DECI ADRESELE UNDE VA SPUNEM NOI! Dacă cineva vă dă un e-mail şi vedeţi şi adresele altora, atrăgeţi-i atenţia să folosească Bcc şi dacă continuă, BLOCAŢI-L, bifaţi e-mail-ul SPAM!

Exemple de autori Sămănătorul care au păţit-o

vm..aros..ghel@yahoo.com a dat adresa personală la federalismonline.com, pasz..yz..tan@yahoo.com --- Invitatie LinkedIn, p._.os@yahoo.com --- boxerky.info şi etajere.com, eo..nes@yahoo.com, xn---veb-po8fi13b343cds1cq6a.com, c...telatii.d...ntine@yahoo.com --- Family Vacation, al...rin..ne@yahoo.com --- www-markhunter.com, t..u_l...tescu@yahoo.com --- iklangratisbaris.com, belgrade-music.net şi itsngenius.net si inca alte 6 siteuri, p..f_l..ar@yahoo.com --- demione.com. **Am înlocuit nişte litere cu puncte dar cei în cauză probabil că-şi vor recunoaşte adresa care a ajuns SPAM pe Internet şi vor citi de astă dată cu atenţie cele ce scriem noi aici!**

Vă preocupă creația literară? Simplu: trimiteți scrierile la Sămănătorul!

CITIȚI-MĂ și dați-mă mai departe prin e-mail prietenilor dvs.!

Reacții ale unor tineri!

Stimate Domnule Director Nicu Tomoniu,

Vă mulțumim că ați pus pe Facebook link -ul acestei reviste interesante şi vă mărturisim bucuria ce am simțit-o la citirea ei. Aşteptăm de la Revista «Sămănătorul», şi includerea unor poveşti, balade şi basme populare atât de îndrăgite românilor...

Gh. T. -Tismana

Fac din nou invitația prilejuită de inaugurarea „Centrului de Resurse pentru Activități Extracuriculare" - Tismana, 18 mart. 2011" şi vă poftesc să participați chiar voi, tineretul, la numerele următoare, deoarece revista prinde contur doar pe baza scrierilor primite la redacție.

Intâmplător avem chiar în acest număr nişte poveşti mai aparte dar şi o pagină de folclor, ca model. Oare, pe la ungurenii noştri n-am putea găsi asemenea strigături ca cele din Călan?

Red.

Am mai primit:

Multumesc pt ca-mi trimiti revista.

Mariana

va multumesc mult
cu admiratie
victorita

Multumesc, va doresc putere de munca si multi cititori in continuare, pentru raspandirea culturii, intr-un moment al vietii moderne, cand acesta este neglijat !

Zoltán

O ipoteză tulburătoare în «Sămănătorul» din anul 1902: culele gorjene seamănă cu palatul dogilor răsturnat!

Citiți la pagina 37

In imagini: cula lui Tudor şi Palatul dogilor din Veneția

Primim de la cititori:

"Ridendo castigat mores"

Sau "cu umor îndrepți moravurile" s-o fi gândit specialistul nostru în cutumele popoarelor, George Anca, când ne-a trimis bancul de mai jos. Inutil, celebrul nostru Bade Ion, e imun la toate tertipurile iar cu "cetitul" şi cultura stă excelent!

"Un reporter şi un cameraman de la un post TV merg într-un sat pentru a face un reportaj despre cum îşi petrece ziua Badea Ion.

Ajunşi acolo, îl roagă să povestească ce face în cursul zilei.

- D-apoi, dimineața mă scol şi trag un pahar de palincă...

- Stai, bade Ioane, că nu-i bine să apară pe TV că bei de dimineața. Zi mai bine ca "citeşti ziarul"...

- No, atunce... dimineața mă scol, cetesc ziarul. După aia dau la porc sa mânce, după care mai cetesc înc-un ziar. Pană la prânz lucrez în atelier, în care timp cetesc vreo doua-tri cărți...

La masă mai cetesc vro două reviste, iar sara adun fanul de pe câmp şi cetesc în acelaşi timp presa de sara. După cină mă duc la biblioteca satului cu pretenii, iar la 10 când închide biblioteca merem cu toată trupa la Petre, că el are tipografie!"

Secvențe video propuse de Mircea Vâlcu-Mehedinți

Videoclipuri pentru nostalgici: Sarita Montiel

http://www.youtube.com/watch?v=TRgyTQxjCy0&feature=related
la paloma
http://www.youtube.com/watch?v=ZZaF91EWVp4&feature=related
malaguena
http://www.youtube.com/watch?v=XsrzfcdVIKs&feature=related
ultimul meu tango

Festivalul cântecului, jocului şi portului popular gorjenesc ,,Tismana, 15 august 2011''

Diana şi Marian

1 Livia Celea - Broloştița-Filiaşi - Dolj
http://www.youtube.com/watch?v=WHcOkOClQXY

1. Raluca Căpitănescu - Tg-Jiu - Gorj
http://www.youtube.com/watch?v=aKkuignOmIA

2. Diana Istudor - Tismana - GJ
http://www.youtube.com/watch?v=lpOPnX_x5t4

2. Marian Medregoniu - Baia de Aramă - MH
http://www.youtube.com/watch?v=d1gdoAC94oY

VEDEȚI SITE-UL NOSTRU PERMANENT
http://www.youtube.com/user/semanatorul